

ภาคที่หนึ่ง

ที่นี่คือดินแดนที่ผู้มีวรยุทธ์เป็นใหญ่

จักรวรรดิปี่ลั่วแบ่งออกเป็นสี่แคว้น มีแคว้นตงหลิง
แคว้นซีหลิง

แคว้นหนานเฟิง และแคว้นเป่ย์ม่อ ตำแหน่งของแคว้น
ทั้งสี่กระจายออกเป็นรูปสี่เหลี่ยม ตรงกลางคือพนาภพหรือป่า
ซึ่งเต็มไปด้วยความดำมืดในตำนาน ในป่าเต็มไปด้วยสัตว์อสูร
หากไม่ใช่ผู้มีวรยุทธ์แล้ว ก็อย่าได้คิดจะเหยียบย่างเข้าไป

หนึ่ง

กะลุมิตีย้อนกาลเวลา

ใต้ดวงดาวในยามราตรี ณ ยอดเขาอวี่นลี่ สายลมเอื่อยๆ พัดพลั่ว
บรรยากาศสงบเงียบ ดวงตาของชูลั่วทอดประกายอบอุ่นและอ่อนหวาน เธอจับ
จิ้งจอกที่อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาอ่อนโยน “อวี่นลี่ ออกจากองค์กรเมื่อไร พวก
เรามาอยู่ที่นี่ด้วยกันดีไหม”

ดวงตาระยิบระยับภายใต้คิ้วเข้มตรงของอวี่นลี่ดูอ่อนหวานน่าหลงใหล
“เด็กโง่ เธอคิดจะออกจากองค์กรดีๆ แบบนี้เลยหรือไง”

ชูลั่วหมุนตัวกลับไปมองผืนฟ้าที่เว้งว่างกว้างไกล ก่อนจะหันกลับมา
พร้อมกับรอยยิ้มเจิดจ้า “หลายสิบปีมานี้ฉันเป็นนักฆ่ามาตลอด ไม่เคยได้อยู่
อย่างสงบเลยสักวินาที ตอนนี้ฉันเบื่อชีวิตแบบนี้เต็มที อยากจะออกจาก
องค์กรไฉ่ๆ หรือว่าคุณไม่อยากจะออกจันหรือ”

ชูลั่วพูดพลางแกว่งกล้องผ้าไหมขนาดเล็กตรงหน้า “ทายสิว่าในนี้คือ
อะไร” ดวงตาของชูลั่วเป็นประกายเต็มไปด้วยความสุข เธอกำลังตกอยู่ในภวังค์
ความฝันถึงอนาคตที่แสนงดงาม ไม่ทันได้สังเกตแววตาแปลกๆ ของอวี่นลี่

“แหวนมังกร? เธอได้มันมาแล้วจันหรือ เป็นไปได้ยังไง ได้มาตั้งแต่
เมื่อไร” อวี่นลี่หรีดตาลง ดวงตาคู่นั้นยังคงอ่อนหวานและมีเสน่ห์เช่นเดิม

“ก็ตอนที่คุณไปทำการกิจอยู่ที่ยุโรปนั่นละ ได้มาเพราะโชคช่วยนะ ครั้งนี้คุณออกจากองค์กรพร้อมกับฉันนะ ดีไหม” ซูลั้วดึงมือวินฉีพลงามองเขาอย่างคาดหวัง “ส่งมอบแหวนมังกรให้องค์กร หลังจากนั้นเราก็มาลงหลักปักฐานกันที่นี่ ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขต่อไปดีไหม”

“ได้สิ” ชายหนุ่มประทับจับเบาๆ ลงบนหน้าผากของซูลั้ว วงแขนแข็งแรงดึงเธอมาอดกระชับไว้ในอ้อมกอด

ซูลั้วซบกายพิงไหล่อีกฝ่ายแล้วยิ้มด้วยความสุขใจ ทั้งคู่เป็นคนรักกันมากกว่าสิบปี พวกเขาจับมือผาดตกระสุนมาด้วยกัน เขาเป็นคนใกล้ชิดที่สำคัญที่สุดในชีวิตของเธอ และก็เป็นที่เธอเชื่อใจมากที่สุด ตอนนี้เธอกำลังตั้งครรภ์ลูกของเขา หลังจากออกจากองค์กรแล้ว...

จู่ๆ ซูลั้วก็แข็งแรงขึ้นมาทั้งร่าง ในแวตาท่วมไปด้วยความเจ็บปวด ร้าวราน ดวงตาของเธอเบิกกว้าง เผยให้เห็นความผิดหวังและไม่คาดคิดมาก่อน

เธอผลักรั้ววินฉีออกไปแล้วก็ลงมอง ในยามนี้มีดคมเล่มหนึ่งปักอยู่ที่หน้าอกของเธอ เลือดแดงสดทะลักออกมาไม่หยุดจนชุ่มโชกกระโปรงบางตัวยาว เลือดที่ไหลรินจากหน้าอกดุดดกกลิลลี่แมงมุมสีแดงบานสะพรั่งที่ดูร้อนแรงและลึกลับ

ในฐานะนักฆ่า ฝีมือดีของวินฉีนั้นแม่นยำและตรงจุด

ซูลั้วยืนเซก่อนจะล้มลงบนพื้นที่เต็มไปด้วยเศษหิน ดวงตาดมกมุ่นนั้นเผยแวตใจ สิ้นหวัง และไม่ยอมเชื่อสายตา เธอไม่เคยคิดมาก่อนจริงๆ ว่าผู้ชายที่เธอเชื่อใจที่สุด ปากก็บอกว่ารักเธอเสมอคนนี้ จะใช้มีดสั้นที่เธอมอบให้เขาเป็นของขวัญมาจ้วงแทงทะลุหน้าอกเธอได้อย่างโหดเหี้ยม! ไม่มีเยื่อใยเอ็นช่า และไร้ความปรานี

‘เพราะอะไร?...เธออยากจะทำปากถาม แต่ความผิดหวังล้นขึ้นมาจุกลำคอจนพูดไม่ออก

มุมปากยกขึ้นด้วยความเอ็นช่าและเย้ยหยัน “ซูลั้ว เธอมันเง่าสิ้นดี เธอ

รู้ความลับขององค์กรตั้งมากมาย คิดว่าองค์กรจะปล่อยเธอไปไหนหรือ จะออกจากองค์กรรีไรต์เพียงสาขะมัด! อีกอย่าง ทำไมเธอถึงรีไรต์เพียงสาขานาที่คิดว่าฉันจะออกไปพร้อมกับเธอด้วย”

“...”

ซูว์ยืมผีตเพื่อนอย่างสิ้นหวังเหมือนกับที่อวินฉีพูดไม่มีผิด เธอช่างไร้เพียงสาเสียเหลือเกิน เพื่อจริงๆ ว่าเขาจะออกจากองค์กรพร้อมกับเธอ

“ซาติหน้า อย่าโง่แบบนี้อีกก็แล้วกัน!” อวินฉีเก็บกล่องผ้าไหมขึ้นมาจากพื้น มองซูว์ที่ทั้งผิตหัวและเจ็บปวดด้วยสีหน้าเฉยเมย ก่อนจะหันหลังกลับอย่างไร้เยื่อใย

“อวินฉี คุณไม่รีไรต์เพียงสาหรือยังง” น้ำเสียงเย็นชาของซูว์ดังขึ้นเบื้องหลังอีกฝ่าย

พอเห็นอวินฉีชะงักฝีเท้า ซูว์ก็หัวเราะขึ้นมา “คุณคิดว่าในกล่องมีอะไรละ” อวินฉีเปิดกล่องผ้าไหม วินาทีนั้นเองสีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป “แหวนมังกรละ เธอซ่อนมันไว้ที่ไหน”

มีผู้จ้างวานให้องค์กรตามหาแหวนมังกรด้วยค่าจ้างสูงถึงสามพันล้านดอลลาร์สหรัฐ ถ้าหาไม่เจอ ไม่เพียงแต่จะไม่ได้รับเงินรางวัล ซ้ำชื่อเสียงขององค์กรจะพลอยได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงไปด้วย

ซูว์ยืนอยู่ริมขอบผา เธอมองลงไปยังความมืดมิดที่ไม่สิ้นสุดเบื้องล่าง รอยยิ้มสะใจแต่แฝงไว้ด้วยความเจ็บปวด งดงามดังดอกโบตั๋นที่ผลิบานท่ามกลางคลื่นลมฝน “อวินฉี คุณจะไม่ได้ครอบครองแหวนมังกรตลอดไป อีกอย่าง อย่ามาคร่ำครวญอยู่ที่หน้าหลุมศพฉันละ มันจะแปดเปื้อนกับการไปเกิดใหม่ของฉันเปล่าๆ”

ทันทีที่พูดจบซูว์ก็ทิ้งตัว ร่างลอยละลือลงไปในเว้งผาอันมืดมิด ได้หน้าผาคือท้องทะเลที่ระลอกคลื่นกระหน่ำเข้าปะทะกับชายฝั่ง

ณ อีกห้วงเวลาหนึ่ง

จักรวรรดิปลิว

‘เจ็บ...’

ซูลัวเจ็บปวดไปหมดทั้งร่าง รวากับถูกทิ่มแทงด้วยเข็มแหลมหรือไม่ก็
ถูกรถบรรทุกบดขยี้ หัวใจที่เจ็บแปลบนั้นแทบจะหยุดเต้นเสียให้ได้

ในความสับสนนั้นนางค่อยๆ เปิดเปลือกตาซึ่งหนักอึ้งขึ้นมา มองมุ้งกัน
ยุงสีขาวมอซอที่แขวนอยู่เหนือศีรษะกับผ้าห่มที่เก่าคร่ำคร่า ช่วงขณะนั้นเหมือน
เธอจะยังตอบสนองอะไรไม่ได้

“ซูลัว นังแพศยา ทำไมไม่ตายๆ ไปเสีย จะตื่นขึ้นมาทำไม! ตายๆ ตาย
ไปเสียสิ!” เสียงแหลมบาดหูเกรี้ยวกราดขึ้นข้างเตียง ซูลัวรู้สึกไร้เรี่ยวแรงไป
ทั้งกาย เธอมองตรงไปยังต้นเสียงอย่างอ่อนกำลังเต็มที่

เด็กสาวคนนั้นหน้าตาหมองแดงดงาม นางอายุราวๆ สิบสี่หรือสิบห้าปี
เจ้าตัวอยู่ในชุดคลุมพลีบาง บนศีรษะปักปิ่นหยกสีเขียวอ่อน ใบหน้าเล็กๆ
นั้นกลมกลิ้ง อวัยวะทุกส่วนดูเหมาะสม

สาวน้อยหน้าตาสะสวยแต่กิริยานั้นร้ายกาจยิ่งนัก ยามนี้ในมือของนาง
ถือเข็มที่ใช้เย็บพื้นรองเท้าซึ่งมีขนาดใหญ่และสะท้อนแสงมันปลาบแวววาว
ดวงตาคู่นั้นโหดเหี้ยม นางทิ่มแทงเข็มลงบนร่างของซูลัวอย่างไร้ความปรานี
ตำแหน่งที่แทงอยู่ในร่มผ้า หากไม่เลิกดูก็ยอมไม่เห็นรอยแผลเหล่านี้

‘เจ็บเหลือเกิน! นี่มันทรมานกรรมกันชัดๆ! ไร้ยางอายเหลือเกิน!’

ซูลัวอยากจะพูดแต่ปากของเธอถูกอุดไว้ด้วยผ้า อยากจะตอบโต้แต่
ไม่มีแรงแม้แต่จะขยับนิ้วมือ เด็กสาวผู้ร้ายกาจพอเห็นซูลัวพิน ก็หันไปออก
คำสั่งกับเด็กสาวอีกคนที่ดูจะอายุมากกว่า “พี่สาม ตีมันเร็วๆ ตีมันให้ตาย!”

ตอนนั้นเองที่คุณหนูสามสะบัดฝ่ามือไล่ใบหน้าของซูลัวตามคำสั่งขาด
ใหญ่!

ดวงตาของซูลัวทอประกายเย็นเยียบ การทรมานครั้งนี้ ฝ่ามือนี้ คน
อย่างซูลัวจะจำไว้ให้แม่นเลย คอยดู!

ชูลั้วผืนต่อไปไม่ไหว สุดท้ายสติของนางก็ดำดิ่งสู่ความมืดมิด

“คุณหนู... ฮือๆ... คุณหนูอย่าตายนะเจ้าคะ” เสียงร้องไห้ของหญิงผู้หนึ่งครวญครางจนแทบจะแหบแห้ง เสียงคร่ำครวญนั้นปลุกเธอจนตื่น จากนั้นก็โดนใครบางคนเขย่าตัวโดยแรง ชูลั้วค่อยๆ พ้นขึ้นมาอีกครั้ง

“คุณ... คุณหนู?” ลีหวัที่กำลังรำไรร้องอย่างทุกซึ้งใจเยยหน้าขึ้นสบตากับชูลั้ว สีหน้าของนางแปรเปลี่ยนเป็นความตกใจระคนยินดี

เวลานี้ชูลั้วจึงได้เห็นหน้าเด็กสาวเต็มตา นางอายุราวสิบสี่หรือสิบห้าปี ใบหน้านับว่างดงามใช้ได้ หว่ายามนี้กลับเต็มไปด้วยรอยข้ำวมที่เกิดจากฝ่ามือดูแล้วน่าเวทนายิ่งนัก จากนั้นเธอก็กวาดตาไปรอบๆ ห้อง เห็นโต๊ะที่ขาหักไปข้างหนึ่ง แก้วอี้เก่าๆ ถ้วยชาก็มีสภาพทรุดโทรม ทั่วทั้งห้องเหมือนแหล่งสลัมในทวีปแอฟริกาไม่มีผิด

พลันนั่นเองที่ชูลั้วรู้สึกปวดแปลบขึ้นในหัว ความทรงจำทั้งหมดก็พรุ้งพรูวกับสายน้ำ

เธอทะเลุ่มิตมาจริงๆ

ที่นี่ไม่ใช่ยุคสมัยที่ชูลั้วคุ้นเคยเลย แต่เป็นจักรวรรดิปีลั้วที่ไม่เคยปรากฏในหน้าประวัติศาสตร์ของจีนมาก่อน ที่นี่คือดินแดนที่ผู้มีวิรุทธิ์เป็นใหญ่

จักรวรรดิปีลั้วแบ่งออกเป็นสี่แคว้น มีแคว้นตงหลิง แคว้นซีหลิง แคว้นหนานเฟิง และแคว้นเป่ยม่อ ตำแหน่งของแคว้นทั้งสี่กระจายออกเป็นรูปสี่เหลี่ยม ตรงกลางคือพนาภพหรือปาที่เต็มไปด้วยความดำมืดในตำนาน ในปาเต็มไปด้วยสัตว์อสูร หากไม่ใช่ผู้ที่มิวรยุทธ์แล้วก็อย่าได้คิดจะเหยียบย่างเข้าไป

ยามนี้ชูลั้วอยู่ที่จวนแม่ทัพแห่งแคว้นตงหลิง บิดาของนางคือชู่จื่ออัน แม่ทัพพิทักษ์แผ่นดิน ส่วนนางก็เป็นคุณหนูผู้ผู้แสนโง่เขลาที่ทุกคนพากันเรียกว่า ‘คนไม่เอาถ่าน’

ณ จักรวรรดิปลั้วแห่งนี้ เด็กที่เข้าสู่วัยห้าขวบทุกคนจะต้องเข้ารับการทดสอบพรสวรรค์ การทดสอบนี้สำคัญมากถึงขนาดกำหนดชะตากรรมของคนหนึ่งได้เลย ก่อนการทดสอบปลั้วเคยเป็นความภาคภูมิใจของคนสกุลซู เพราะตอนที่นางเกิดนั้นมีปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างหนึ่ง แสงอรุณทัย สาดทั่วท้องฟ้า ประกายรุ้งทอเส้นยาว วิหคเทพโผบินเหนือเมืองหลวง

ยามนั้นทุกคนล้วนแต่กล่าวว่า คุณหนูสี่แห่งจวนสกุลซูต้องกลายเป็นบุคคลสำคัญอย่างยิ่งแน่นอน ทว่าในวันทดสอบพรสวรรค์ของเด็กหญิงในวัยห้าขวบนั่นเอง คุณหนูสี่ที่ทุกคนหมายมั่นปั้นมือที่สุดกลับผิดคาด นางกลายเป็น ‘คนไม่เอาถ่าน’ ที่มีพรสวรรค์เท่ากับศูนย์ แทบไม่อาจฝึกวรยุทธ์ได้เลยด้วยซ้ำ!

เพราะคาดหวังไว้มาก ความผิดหวังก็ยิ่งมากเป็นทวีคูณ ซูจื่ออันที่เต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวนำซูปลั้วไปทิ้งไว้ที่เรือนเล็กๆ ไกลผู้คน โดยไม่สนใจว่านางจะมีชีวิตอยู่หรือจะค่อยๆ ตายไปเอง ขณะที่มารดาของซูปลั้วก็ถูกทอดทิ้งและตรอมใจตายในที่สุด

หรือนางจะเป็นคนไม่เอาถ่านอย่างที่เขากล่าวกันไว้จริงๆ? ซูปลั้วมองไป
ยังกลุ่มเมฆขาว รอยยิ้มเย็นซาพาดผ่านในแววตา คนอย่างซูปลั้วเคยผ่านการฝึกฝนในยุคปัจจุบันอย่างหนักมาเป็นสิบปี ต่อให้พรสวรรค์ของนางเท่ากับศูนย์ แต่นางจะต้องฝ่าฟันและสร้างโอกาสให้ตัวเองให้ได้! นางยังจำวันที่ทะเล่ลุมิตมาได้เป็นอย่างดี เหตุการณ์ที่เด็กสาวสองคนนั้นหารุณกรรมนาง

“คุณหนูเจ้าคะ วันนี้คุณหนูห้าและคุณหนูสามไปเดินเล่นในสวนดอกไม้ ทั้งสองคนไม่ได้พาสาวรับใช้ไปด้วย ไม่รู้ว่าวางแผนอะไรกันอีก” ลีห่วยยกสำรับอาหารเข้ามา จากนั้นก็วางไวบนโต๊ะ ก่อนจะหยิบจานอาหารมาจัดเรียงมีผักเน่าๆ จานหนึ่งกับเต้าหู้ก้อนอีกสาม แล้วยกข้าวอีกสองถ้วย

“ไม่กินดีกว่า ข้าจะออกไปข้างนอกสักหน่อย” ซูปลั้ววางชามกับตะเกียบลง แววตาเย็นเยียบ คนอย่างนางไม่มีอะไรดีสักอย่าง จะมีอย่างเดียวก็คือ

ความเจ้าคิดเจ้าแค้น และแค้นนี้ก็ต้องชำระ

คุณหนูสามชูหว่านและคุณหนูห้าชูชีเดินเลาะเลียบอยู่แถวริมสระบัว
ในสวนดอกไม้

คุณหนูห้าเกิดจากสุหยินใหญ่ สถานะของนางจึงสูงส่ง ซ้ำยังมีพรสวรรค์
ที่ชวนตะลึงมาตั้งแต่ยังน้อย นางคือยอดดวงใจของจวนสกุลชู ส่วนชูหว่าน
เป็นบุตรสาวจากอนุภรรยาเช่นเดียวกับชูลั่ว แต่ด้วยความปากหวานของนาง
ที่รู้จักประจบประแจงชูชีอยู่ตลอดเวลา เชื้อฟังชูชีทุกเรื่อง ความสัมพันธ์ของ
ทั้งคู่จึงเป็นไปอย่างราบรื่น

เสียงของชูหว่านดังลอยมา “น้องห้า ได้ยินว่านางเด็กบ้านั้นพ้นแล้วหรือ”

ชูชีหัวเราะอย่างเยิ่นชา “ชีวิตกระจอกๆ พรรคนั้น วางยาพิษแล้วยังรอด
มาได้ ตึกไม่ตาย น่ารังเกียจที่สุด!”

ชูหว่านถามอีก “แล้วจะอย่างไรดี มีไฉว่าเรื่องการแต่งงาน...”

ชูชีกำหมัดแน่น “วางใจเถอะ ครึ่งหน้าข้าจะเล่นงานนางให้ตายเลย!”

ยามนี้ทั้งคู่กำลังเดินเล่นอยู่ริมสระบัว ชูชีเดินติดริมสระ ส่วนชูหว่าน
เดินติดทางเดินด้านนอก

ชูลั่วคาบเศษหญ้าไว้ในปาก กำลังฟังทั้งสองคนสนทนาวางแผนทำร้าย
ตนเอง แวแวเห็นซาพาดผ่านในดวงตา นางก็อยากจะดูเหมือนกันว่าตอนนี้ใคร
หน้าไหนจะกล้างไม้ลงมือกับตัวเองอีก!

ไต่ยินว่าชูชีมีพรสวรรค์สูง อายุเพียงเท่านี้ก็มีวรยุทธ์อยู่ในขั้นสองแล้ว
ถึงตอนนี้ชูลั่วจะยังไม่มีความสามารถพอที่จะแก้แค้นได้ก็เถอะ แต่เรื่องคิด
ดอกเบี้ยวเล็กๆ น้อยๆ ย่อมไม่ใช่ปัญหาอยู่แล้ว

ชูลั่วแอบอยู่หลังต้นอุ้งถ้ง แวแวเจ้าเล่ห์ปรากฏขึ้นในดวงตาคู่นั้น นาง
สะบัดแขนเสื้อ จากนั้นก้มหน้าเล็กน้อย ก็กลิ้งไปกระแทกเข้ากับปลายเท้าของ
ชูหว่านพอดีบพอดิ

ชูหว่านที่มัวแต่มองไปข้างหน้าหาได้หันสนใจก้มหน้าตรงทางเดินไม่
นางเหยียบก้นหินเข้าอย่างจัง ทำให้ร่างพลันเสียหลักเอียงล้มไปทางชูชี

เวลาที่คนเราเสียหลักล้มก็มักจะคว้าสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเอาไว้ตามสัญชาตญาณ ดังนั้นชูหวานจึงโชคดีที่คว้าแขนเสื้อชูชิวเอาไว้ได้ทัน ทว่าโชคร้ายก็คือจังหวะที่ทั้งคู่กำลังเซไปเซมาอยู่นั้น จู่ๆ ก็เหมือนมีฝ่าเท้าหนักๆ ชัดเข้ามาที่บั้นท้ายของชูหวาน!

การจู่โจมที่ไม่รู้ที่มาที่ไปนี้ทำให้ชูหวานทรงตัวไม่อยู่ ยามนี้จึงคว้ากระโปรงของชูชิวเอาไว้แน่น จังหวะนี้เองร่างของทั้งคู่ก็ลอยละลือลงไปในสระพร้อมๆ กัน เสียงกระแทกน้ำดังโครม ก่อนจะจมดิ่งลงไป สภาพเปียกปอนดังสุนัขตกน้ำ

ชูล้วยจางหวั่นนี้หลบไปอยู่หลังต้นอุ้งถ้งเช่นเดิม นางยกมือขึ้นกอดอกดวงตาเปล่งประกายระยิบระยับ นิ่งรอดูละครฉากสนุกต่อไป นางอยากจะดูว่าการต่อสูระหว่างสองพี่น้องคู่นี้จะเร้าใจเพียงใด

อันที่จริงอุบัติเหตุในครั้งนี้ชูชิวก็ถือว่าเป็นผู้บริสุทธิ์อยู่หรอก แต่ใครจะให้อีกฝ่ายมาลวงเกินคนอื่นเข้าละ ลวงเกินใครไม่ลวงเกิน ที่สำคัญก็คือลวงเกินชูล้วยคนนี้

ชูชิวถูกชูหวานกระชากจนเสียหลักร่วงไปในสระด้วยกัน นางที่มีนิสัยเอาแต่ใจมาแต่ไหนแต่ไรก็ตวาดขึ้นอย่างโมโห ก่อนจะขีดฝ่ามือออกไปโดยแรง “พี่สามทำอะไรนะ ล้มไปคนเดียวไม่พอ ยังจะมาดึงข้าให้ล้มไปด้วย!”

ชูหวานโผล่ขึ้นมาจากน้ำด้วยความยากลำบาก และสิ่งที่เธออยู่ก็คือฝ่ามือหนักๆ จากชูชิว

ชูหวานนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์อย่างแท้จริง นางเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าตนสิ้นล้มได้อย่างไร แต่ที่นางมั่นใจก็คือการที่ตัวเองสิ้นล้มจนตกลงมาในสระเช่นนี้ต้องเป็นเพราะมีใครถีบนางจากเบื้องหลังแน่ๆ

นางกุมใบหน้าซีกที่ถูกตบแน่น จะร้องไห้แต่ก็ร้องไม่ออก “น้องห้า มีคนเตะข้า ไข่ว่าข้าอยากจะล้มเองเสียเมื่อไร”

ชูชิวแค้นหัวเราะ “ที่นี่ก็มีแค่ข้ากับเจ้า เจ้าคิดว่าใครเตะกัน ยังไม่รีบขึ้นไปเอาเสื้อคลุมมาให้ข้าอีก”

“แต่...” ชูหว่านหลบตาลลงอย่างน่าเวทนา ชุตกระโปรงยาวพลัวบางที่เปียกปอนยามนี้แนบสนิทไปกับร่างของนาง ทำให้เห็นส่วนโค้งส่วนเว้าและชุดชั้นในสีแดงชัดเจน หากออกไปในสภาพนี้แล้วมีใครมาเห็นเข้าละก็ มิชายหน้าตายหรือหรือ

“ถ้าอย่างไรรเราตะโกนเรียกให้ใครช่วยดีหรือไม่” ชูหว่านกุมศีรษะคิดหาหนทาง ก่อนจะออกความเห็นเสียงแผ่ว

“ไม่ได้! หากมีบุรุษเข้ามาแล้วเห็นเราอยู่ในสภาพนี้จะเป็นเช่นไรกันเล่า เจ้ารีบไปเร็วๆ!” สีหน้าของชูชิตเต็มไปด้วยความโกรธซึ่ง!

“ไม่ ไม่ได้...” ชูหว่านส่ายหน้าปฏิเสธสุดชีวิต ไม่ยอมตกปากรับคำ

“ถอดชุดของเจ้าออกมาให้ข้าสวมซะ!” ชูชิตหายใจหอบก่อนจะกระซกชุดคลุมของชูหว่านออกมา

“น้องห้า หยุดนะ หยุด...” ชูหว่านกุมหน้าอกแน่นไม่ยอมปล่อย นางสวมชุดคลุมเพียงแค่ชั้นเดียวเท่านั้น นอกจากนั้นก็เหลือเพียงชุดชั้นในแล้ว!

“จ้ะเจ้าก็รีบไปเสียสิ?” ชูชิตว่าตัวชูหว่านขึ้นมา ก่อนจะโยนนางขึ้นฝั่งอย่างไม่ปรานี

ชูหว่านขึ้นมายืนบนฝั่ง เลื้อยผ้าของนางแนบสนิทไปกับร่าง ลมพัดให้เห็นยอดปทุมทั้งสองที่ชูขึ้นบนเนินอกสล้างราวกับจะอวดเย้ยสายตาผู้คน นางหนาวจนสั่นเทาไปทั้งร่าง เจ้าตัวตั้งใจว่าจะออกวิ่งให้สุดฝีเท้า

ทว่าตอนนั้นเอง จู่ๆ ไฟก็ลุกขึ้นจากด้านในสวน ดูเหมือนจะได้ยินเสียงคนตะโกนจากที่ไกลๆ “ไฟไหม้...ไฟไหม้ในสวน...รีบเอาน้ำไปดับไฟเร็ว...”

สวนป่าอยู่ติดกับสระบัวแห่งนี้ บริเวณโดยรอบมองเห็นกันได้ชัดเจน ไม่มีภูเขาจำลองหรือก้อนหินประดับใดๆ หากที่ซ่อนตรงไหนไม่ได้เลย

พอเห็นกลุ่มคนที่เข้ามาใกล้ ชูหว่านก็ตกใจหน้าซีดเผือดจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นางยกสองมือขึ้นปิดหน้าอกไว้ หันมองไปรอบๆ ด้านด้วยความร้อนใจ

“วิ่งสิ! วิ่งเร็วเข้า!” ชูชิตที่ซ่อนตัวอยู่ในสระบัวตะโกนเร่งเร้าขึ้นมา! ถ้ายัง

ไม่เห็นอีกก็ไม่ทันแล้วนะ!

ทว่าสายเกินไปเสียแล้ว

พอได้ยินเสียงเท้าหลายคู่ที่เข้ามาใกล้ทุกทีซูหว่านก็ตกใจตัวสั่น จากนั้นก็กระโดดกลับลงไปใ้สระบัวใหม่อีกครั้งโดยไม่ทันได้คิดอะไร เสียงดังโครมพร้อมกับน้ำที่สาดกระเซ็นไปทั่ว

ซูลั่วแทบจะกลั้นหัวเราะไม่ไหว

แต่ทางเลือกนี้ซูหว่านก็ดูจะไม่โง่เท่าไรนัก อีกอย่าง น้ำในสระก็ไม่ลึกสามารถยืนได้ ข้าในสระก็เต็มไปด้วยดอกบัวบานสล้าง หากไม่ตั้งใจค้นหาจริงๆ ก็ไม่มีทางมองเห็นคนที่ซ่อนตัวอยู่ข้างใต้ได้

“ลงมาทำไมกัน!” ซูซิโอรธเสียใจจนผมแทบจะตั้งขึ้น นางสะบัดฝ่ามือไล่หน้าซูหว่านอย่างแรงอีกหนึ่งฉาด

ซูหว่านเองก็เริ่มไม่พอใจขึ้นมาบ้าง “น้องห้า เจ้าอย่าทำเกินไปนัก!” นางเองก็ไม่โหดได้เช่นกันนะ

ซูซิโอรธลืงตาใส่อย่างเกรี้ยวกราด “เกินไป? ใครกันแน่ที่เกินไป ถ้าเจ้าไม่ผลักข้าลงมา ข้าจะมีสภาพเช่นนี้หรือ เจ้าจำเอาไว้ ถ้าขึ้นไปได้ ข้าไม่ปล่อยเจ้าไปแน่!”

“แต่ข้าไม่ได้ตั้งใจ มีคนผลักข้าจริงๆ!”

“ใครผลักเจ้า ไปลากตัวมันมาให้ข้าดูซิ!”

ยามนี้สองพี่น้องทะเลาะกันกลางสระบัว โดยไม่สนใจเสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามาเลยแม้แต่นิด

ซูลั่วมองเหตุการณ์ตรงหน้าด้วยสายตาเย็นชา ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างร้ายกาจ นางมองสองพี่น้องตรงหน้าต่อสู้กันเองอย่างสบายอารมณ์ พลงรอคอยละครฉากสนุกๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อไป ต้องเด็ดมากแน่ๆ แบบนี้ถึงจะไม่เสียแรงที่นางอุตส่าห์วิ่งไปจุดเพลิงมา

หนานกงหลิววีนในชุดคลุมสีขาวนึ่งผ่อนคลายอยู่ตรงพุ่มไม้ใหญ่ที่ไม่ไกลจากสระบัว รอยยิ้มที่มุมปากปรากฏบนใบหน้าอันงดงาม ดวงตาฉายแววตื่นตัวและสนใจกับอะไรบางอย่าง

ดูท่าแล้ววันนี้เขาตัดสินใจถูกที่มาเยือนจนของท่านแม่ทัพใหญ่ ไม่คิดเลยว่าจะได้ดูละครสนุกๆ เช่นนี้ ข้ายังไม่เคยรู้มาก่อนว่าบุตรสาวของท่านแม่ทัพจะน่าสนใจถึงเพียงนี้

เด็กสาวผู้แสนโง่เขลาที่เล่าลือกันนั้นกลับเฉลียวฉลาดเป็นกรด ส่วนคนที่ได้รับคำยกย่องชื่นชมกลับถูกเล่นงานจนสภาพแย่

หนานกงหลิววีนมองไปที่ซูลัว เจ้าตัวลู่กางเกลี้ยงเกลาของตัวเอง ด้วยท่าทางสนอกสนใจ

เด็กสาวผู้นี้อายุยังน้อยแต่เจ้าแผนการนัก วางอุบายแยบยล ฝีมือก็พอตัวอยู่ ส่วนรูปลักษณ์ของนาง...หนานกงหลิววีนพิจารณาเด็กสาวอย่างละเอียดอีกครั้ง

อายุราวๆ ลิบสี่หรือลิบห้าปี รอยยิ้มบางปรากฏอยู่บนใบหน้าตลอดเวลา ดวงตาทอประกายวิบวับชวนให้หลงใหล ทว่าลึกลงไปกลับปิดบังอำพรางบางสิ่งเอาไว้ สะท้อนให้เห็นความด่ามิดที่เด็ดเดี่ยวและเย็นชา ด่ามิดประจุกกันเหวลึก ราวกับว่าไม่มีใครจะเข้าไปสัมผัสส่วนลึกในหัวใจของนางได้

ดวงตาของหนานกงหลิววีนฉายแววยั่วเย้า เขาได้ข้อสรุปในใจว่าเด็กสาวผู้นี้เป็นพวกเจ้าแผนการ ชอบโจมตีจากที่ลับ สังหารคนได้ด้วยใบหน้า เบือนยิ้ม ช่างเหมือนกับเขาเสียจริง น่าสนใจยิ่งนัก

จู่ๆ หนานกงหลิววีนก็รู้สึกว่าได้พบกับคนประเภทเดียวกัน เป็นความรู้สึกแปลกประหลาดที่ได้เจอกับคนแบบเขา หลังจากที่ตามหามาทั่วทั้งแผ่นดิน ความรู้สึกที่ไม่เคยเป็นมาก่อนนี้ทำให้ชายหนุ่มสนใจในตัวซูลัวเป็นอย่างยิ่ง

จึงหวนนี้เองซูลัวพลันรู้สึกว่ามิบางอย่างผิดปกติ เหมือนมีใครกำลังจับจ้องมองมาที่ตน นางเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นชายหนุ่มรูปงามนั่งเอนตัวฟังอยู่บนยอดไม้สูงบนต้นอู่ถึง มุมปากของเขายกขึ้นอย่างยิ้มหัว ดวงตาที่มองตรง

มาบ่งบอกว่าสนใจ

ชายหนุ่มตรงหน้าอยู่ในชุดคลุมยาว ดวงตาหริ่งน้อยๆ มุมปากที่ยกขึ้นอย่างร้ายกาจนั้นปรากฏบนใบหน้าที่งามที่เบี่ยงไปด้วยเสน่ห์ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นก่ายหน้าผาก นอนเอกเขนกอยู่บนยอดไม้สูง เป็นภาพที่ดูงดงามเหมือนภาพฝัน ชายหนุ่มในยามนี้ราวกับหนุ่มรูปงามที่เดินออกมาจากภาพวาดก็ไม่ปาน

ดวงตาของเขาเป็นประกายราวกับรับรู้ทุกอย่างที่เกิดขึ้น สายตาจับจ้องมายังซูลัวอยู่เช่นนั้น รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผุดขึ้นที่มุมปาก เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความหมาย

“งามหรือไม่ล่ะ” เขาเปิดปากถามขณะหัวเราะเนิบๆ สีหน้านั้นดูราวกับว่ากำลังเบิกบานอย่างยิ่ง

คำพูดเพียงสองคำแต่ตีความได้สองนัย อาจจะถามว่าละครฉากเมื่อครู่นี้จบได้สวยหรือเปล่า หรือก็อาจเป็นได้ว่ากำลังถามว่าหน้าตาของเขาหล่อเหลาหรือไม่ หรือบางทีอาจจะหมายถึงสองเรื่องเลยก็ได้

ซูลัวหรีดตามอง ชายผู้นี้ปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อใดกัน ก่อนที่นางมาที่นั่นหรือหลังจากนั้น? แต่นางกลับไม่รู้สึกลึกลับเลยแม้แต่นิด ความระแวงระวังของนางต่ำไปหรือว่าวรยุทธ์ของเขาสูงมากกันแน่ แต่นางก็มีสติอยู่ตลอดเวลา ถ้าอย่างนั้นอีกฝ่ายคงต้องมีวรยุทธ์สูงมากแน่ๆ

มุมปากของซูลัวยกขึ้นน้อยๆ ขณะตอบอย่างเย็นชา “ดูพอหรือยังล่ะ” สำหรับเขกที่ไม่ได้รับเชิญแต่กลับดูละครที่นางจัดฉากขึ้นตรงหน้าอย่างตั้งอกตั้งใจ ซูลัวจึงตั้งทำเป็นศัตรูไว้ก่อน

แวบประหลาดใจพาดผ่านขึ้นในความรู้สึกของหนานกงหลิววีน ดวงตาดำลึบราวกับน้ำหมึกสบเข้ากับดวงตางดงามของซูลัว หัวใจในอกพลันเต้นถี่เร็วกว่าปกติ

รอยยิ้มที่มุมปากบอกความสนุกสนาน “ช่างเป็นสตรีที่ร้ายกาจอะไรเยี่ยงนี้”

ซูลัวเล็กจ้าวขึ้นเล็กน้อย ตอบกลับด้วยรอยยิ้มผิเผื่อน “ช่างเป็นบุรุษที่โสโห่หงอะไรเย็นนี้”

หนานกงหลิววินเผยรอยยิ้มสว่างไสวให้ซูลัว น้ำเสียงไพเราะอ่อนโยน นั้นห่มดำและฟังดูร้ายกาจ “มิได้ๆ เป็นหวาง¹ ก็เป็นคนประเภทเดียวกับเจ้านี้ละ”

คำพูดนี้เท่ากับว่าหากซูลัวยับยั้งอีกฝ่าย ก็ไม่ต่างกับว่ากำลังยับยั้งตัวเองใช่หรือไม่

ผู้ชายเจ้าเล่ห์ ตีสองหน้า เดียวนะ...เมื่อครูเขาแทนตัวเองว่าเป็นหวาง หมายความว่าเขาเป็นเชื้อพระวงศ์อย่างนั้นหรือ

“มานี้สิ” น้ำเสียงแผ่วต่ำล่อล่อดังขึ้นข้างหูของซูลัว

ซูลัวขมวดคิ้วนิดหนึ่ง ขึ้นไป? เขาเรียกให้ขึ้นไปนางก็ต้องขึ้นไปอย่างนั้นหรือ แบบนั้นจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนกัน อีกอย่าง กังไม้ด้านบนก็ไม่มีที่เหลื่อพอให้นั่ง ปีนขึ้นไปแล้วจะให้นางนั่งพักตรงไหน หรือว่านั่งบนตักของเขา

ทว่ายังไม่ทันที่ซูลัวจะคิดสิ่งใดต่อ จู่ๆ นางก็รู้สึกวามพตรงหน้าพวามัวร่างกายเคลื่อนไหววูบ แ่พริบตาเดียวตัวนางก็มาอยู่บนยอดไม้เสียแล้ว ซ้ายังอยู่ในอ้อมกอดของผู้ชายที่พบหน้ากันเป็นครั้งแรก!

ซูลัวใช้จะยอมให้ใครมาล่วงเกินง่าย ๆ เสียที่ไหน นางจ่อมีดสั้นไปที่ต้นคอของอีกฝ่าย แต่หนานกงหลิววินกลับตอบโต้อย่างรวดเร็ว ยังไม่ทันที่มิดของซูลัวจะได้สัมผัสผิวของเขา ชายหนุ่มก็จับแขนซูลัวไพล่ไปด้านหลังด้วยมือเพียงข้างเดียว

ในท่าเช่นนี้ทำให้น้ำอกของซูลัวซู่ซันขึ้นชวนให้หลงใหล

ซูลัวไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าวรยุทธ์ของนางจะห่างชั้นกับอีกฝ่ายถึงเพียงนี้ ยามที่อยู่ต่อหน้าเขากลับสู้ไม่ได้แม้แต่เพลงยุทธ์เดียว

หนานกงหลิววินหัวเราะอย่างร้ายกาจ นิ้วเรียวยาวลูบไล้ไปตามใบหน้า

¹ เป็นหวาง (本王) เป็นคำสรรพนามที่เชื้อพระวงศ์ระดับองค์ชายหรือท่านองค์ใช้เรียกแทนตัวเอง

ของชูลั่วอย่างช้าๆ ริมฝีปากบางได้รู้ป็นันแฝงแวงผยงออยู๋ในที

“เด็กโง่ เวลานี้เจ้ายังต่อกรกับข้าไม่ได้หรอก เป็นอย่างไร จะพยายามอยู่อีกหรือไม่” น้ำเสียงของหนานกงหลิววีนฟังดูร้ายกาจ แต่ก็ทุ้มต่ำมีเสน่ห์ ทั้งยังไพเราะน่าฟังยิ่งนัก

“ปล่อยข้า!” ชูลั่วปรายตามอง พอนางเห็นคนกลุ่มนั้นเข้ามาใกล้ทุกทีก็เตือนอีกฝ่ายด้วยเสียงหนักๆ

“เด็กโง่ หากว่างนัก เรามาเล่นสนุกกันสักหน่อยเป็นไร” หนานกงหลิววีนยังทำตามอำเภอใจอยู่เช่นนั้น เสียงของเขาเจ้าเล่ห์และเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ ดวงตาเผยแวงสนุกสนาน

ชูลั่วตรึงตรองอยู่พักหนึ่ง คงไม่มีอะไรแยะไปกว่านี้อีกแล้ว นางจึงพยักหน้าแล้วเอ่ย “วามาสี”

“หายเกี่ยวกับสองคนที่อยู๋ในสระก็แล้วกัน ถ้าทั้งสองซ่อนตัวอยู๋ในสระโดยไม่มีใครพบละก็ ถือว่าเจ้าชนะ หากพวกนางถูกจับได้ ถือว่าข้าเป็นฝ่ายชนะ เจ้าจะว่าอย่างไร”

“จะพนันอะไร” ชูลั่วอับจนขันแค้นยิ่งนัก นางไม่มีเบี้ยสำหรับพนันสักนิด...แต่ไม่แน่ว่านางอาจจะจับเสือด้วยมือเปล่าได้สักตัวก็เป็นได้

“ผู้ชนะเป็นเจ้า ผู้แพ้...คอยบำเรอ?” หนานกงหลิววีนขยิบตา เสนอขึ้นมาอย่างกระตือรือร้น

ชูลั่วหน้าตึง มองหนานกงหลิววีนด้วยสายตาเย็นชา สายตานั้นเหมือนกับมองคนปัญญาอ่อนคนหนึ่ง

หนานกงหลิววีนทำทีเหมือนบาดเจ็บ เขายกมือกุมหน้าอก จากนั้นก็เสนอขึ้นอีก “ผู้ชนะนอนลง...ผู้แพ้ล้มทับ?...”

ชูลั่วจ่นด้วยคำพูด! ชายผู้นี้มีความละเอียดบางหรือไม่นะ พวกเขาเพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกมิใช่หรือ เจอหน้ากันครั้งแรกเหตุใดถึงได้พูดโพล่งออกมาเสียขนาดนี้ สาวยุคใหม่อย่างนางยังรู้สึกละอายแทน

“นั่นก็ไม่ได้ นี่ก็ไม่เอา”

หนานกงหลิววินจับเส้นผมข้างหูของซูลัวเล่น ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างสุ่ม
“หรือว่าเจ้าต้องการให้ผู้ชนะเป็นสองเต้ ผู้แพ้เป็นสองเฮากันล่ะ หากเจ้าตั้งต้น
เช่นนี้จริง ก็ใช้ว่าจะเป็นไปได้”

ซูลัวเหลือบตามองค้อนอีกฝ่ายอย่างหงุดหงิด “สองเต้เอ๋ย สองเฮาเอ๋ย
ท่านเองไม่ใช่องค์รัชทายาทสักหน่อย หากคำพูดหลุดออกไปไม่กลัวถูกตัดลิ้น
หรืออย่างไร” ซูลัวเหลือบตามองเขาแล้วเอ่ยออกมาง่าย ๆ “จะวุ่นวายถึง
เพียงนั้นไปไย ถ้าข้าชนะ ท่านเป็นหนี้ข้าหนึ่งหน หากข้าแพ้...”

“ให้ข้าจุมพิตสักครั้ง” หนานกงหลิววินฉวยโอกาสนี้เสนอขึ้นมาอย่าง
ไม่ยอมเสียเปรียบเลยแม้แต่นิด

‘ชายผู้นี้ถ้าไม่เอาเปรียบนางแล้วจะตายให้ได้หรืออย่างไรละ อยาก
สั่งสอนหนักๆ เสียจริง!’ ซูลัวถลึงตาใส่อีกฝ่าย และเพราะเหตุนี้เองทำให้นาง
มองเห็นเขาอย่างชัดเจนมากขึ้น

รอยยิ้มเอื่อยเฉื่อยปรากฏในแววตา แต่ก็อำพรางประกายคมเฉียบเอา
ไว้ไม่ได้ ชายผู้นั้นขนาดยังไม่ลงมือทำอะไร ทว่าตลอดทั้งร่างของเขาก็แผ่รังสี
ของคนมีอำนาจออกมา

“ตกลง” หลังจากผ่านไปชั่วครู่ซูลัวก็ตอบตกลง

เงื่อนไข...จะอย่างไรนางก็ไม่เสียเปรียบอยู่แล้ว แค่จวบเดียวไม่เห็น
เป็นไร ใช้ว่าจะแกล่เนื้อเถื่อนหนังเสียที่ไหน ซาติก่อนใช้ว่านางจะไม่เคยผ่าน
ประสบการณ์แบบนี้มาก่อน ยามนี้นางเองก็ขาดแคลนไปเสียทุกอย่าง กำลัง
ต้องการคนมาติดกับอยู่พอดี ฉะนั้นทั้งสองคนจึงเริ่มการท้าวตลกกันเป็น
ครั้งแรก

ซูลัวจูงนำคนเร่รุดมายังที่เกิดเหตุ เขาเป็นบุตรชายคนโตของสกุลซูลู
ซึ่งเกิดจากสุหยินใหญ่เช่นเดียวกับซูลี พรสวรรค์ของเขาถือว่าไม่เลว อายุเพียง
ยี่สิบปีก็มีวรยุทธ์ถึงขั้นสาม เป็นขั้นที่บรรดาหนุ่มสาวล้วนปรารถนาแทบทั้งนั้น
เขาไม่ได้มาเพียงลำพัง แต่ยัคนำคนกลุ่มใหญ่มาร่วมกันด้วย ซูลีโมโห

จัดแต่ก็ทำอะไรไม่ได้ นางได้แต่ซุกตัวอยู่ด้านหลังกอบัว กลัวว่าจะเผยร่องรอยอะไรออกมา ในใจก็ทนคำสาปแช่งซุหว่านไม่หยุด คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าคนอย่างซุซี้จะตกอยู่ในสภาพอ่อนจนานาถเช่นนี้!

ถ้าคนที่มาเป็นซุจิ้งอวี่เพียงลำพังก็ว่าไปอย่าง แต่ด้านหลังของเขาคือองค์รัชทายาทกับบรรดาคุณชายจากสกุลต่างๆ หากนางออกไปและถูกพบในสภาพนี้ รับรองว่าไม่ถึงครึ่งชั่วยามเรื่องนี้ต้องกระจ่ายไปทั่วเมืองหลวงเป็นแน่ ถึงตอนนั้นนางจะมีหน้าอยู่ในเมืองหลวงแห่งนี้อีกได้อย่างไร

ซุซี้ถลึงตาใส่ซุหว่านอย่างแค้นเคือง นางขอสาบานว่าหากออกไปได้ละก็ นางไม่มีวันปล่อยให้งั่งแพศยาซุหว่านลอยนวลไปได้!

ซุหว่านเองก็โมโหแทบคลั่งตาย คิดไม่ถึงว่าตัวเองจะโชคร้ายถึงเพียงนี้ สถานการณ์ตรงหน้าดูจะย่ำแย่ลงไปเรื่อยๆ ผู้คนก็มาสมทบกันมากขึ้น ถ้าถูกจับได้ละก็...จะให้บอกว่านางสองคนลงมายุ่นน้ำเล่นอย่างนั้นหรือ

นี่เป็นฤดูใบไม้ผลิ หาใช่ฤดูร้อนไม่

‘ทำอะไรดี จะทำอะไรดี’ ซุหว่านร้อนใจไม่ต่างกับหนูติดจิ้น

ซูล้อมมองไปยังบรรดาชายหนุ่มเหล่านั้น รอยยิ้มสนุกสนานก็ปรากฏขึ้น นี่เป็นสิ่งที่นางไม่เคยคิดมาก่อน พอเห็นซุซี้และซุหว่านที่ซุกตัวอยู่หลังกอบัวเงียบๆ เช่นนั้น ซูลักรู้ทันทีว่าฐานะของคนเหล่านั้นคงจะสูงศักดิ์มิใช่น้อย

ผู้นำของกลุ่มน่าจะเป็นองค์รัชทายาท เขาสวมเสื้อคลุมสีเหลืองอ่อน คาดเข็มขัดลายมังกรทะยาน ริมฝีปากบางคล้ำยิ้มจางๆ แผ่ความทะนงตัวไว้ ราศีความเหี้ยมเกรียมจับไปทั่วร่าง แค่นี้ก็รู้เลยว่าไม่ใช่คนดีอะไรนัก

ซุจิ้งอวี่หน้าตาสง่างาม ดวงตาเป็นประกายภายใต้คิ้วตรง ยามนี้เขาขมวดคิ้วแน่น สีหน้าบอกความไม่พอใจนัก...

พององค์รัชทายาทเห็นต้นเพลิงก็หัวเราะลั่น “จิ้งอวี่ จวนของพวกเจ้าเล่นอะไรกัน เล่นจุดเพลิงกันอย่างนั้นหรือ”

ไม่เพียงแต่องค์รัชทายาท บรรดาลูกหลานจากสกุลดังที่ติดตามมาก็พากันหัวเราะครืน เพราะเห็นได้ชัดว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้าเป็นเรื่องล้อเล่น

และถูกจัดฉาก ไฟไหม้ที่ไหนกัน เห็นชัดๆ ว่ามีคนจงใจก่อเหตุ ตรงหน้าพวก เขาคือกองไฟขนาดกลาง ด้านล่างเป็นกองเศษหญ้าแห้ง ส่วนด้านบนปกคลุม ด้วยใบไม้สด อย่างที่รู้กันดีว่าหากเชื้อไฟไม่แห้งสนิทก็จะทำให้เกิดควันจำนวนมาก เห็นชัดว่าผู้ก่อไฟจงใจล่อพวกเขามาที่นี่

ยามนี้ซุจิงอวี้นึกสงสัย คิ้วที่ขมวดแน่นคลายออกก่อนเจ้าตัวจะยิ้มออกมา ชายหนุ่มเอ่ยกับองค์กรรักษา “อาจเป็นเด็กรับใช้ที่ไม่ทันระวัง ไฟจึงถูกจุดขึ้นมาพะยะค่ะ”

องค์กรรักษาทูลปลายคางพลางกวาดตาไปรอบๆ “อืม ที่แท้เด็กรับใช้ จวนท่านแม่ทัพบังอาจถึงเพียงนี้”

ซุจิงอวี้นั่งลงก่อนจะรีบอธิบายเป็นพัลวัน “หรืออาจเป็นน้องสาวของ กระหม่อมที่เล่นซุกซนกัน ในเมื่อไม่มีอะไร ถ้าอย่างนั้นก็กลับกันเถอะองค์กร รักษา บทเรียนที่อาจารย์สอนในวันนี้จิ้งอวียังมีข้อสงสัยอยู่เล็กน้อย จะ ใครขอคำแนะนำสักหน่อยพะยะค่ะ”

ซุจิงอวี้นั่งลงใจไม่ดี เรื่องนี้ต้องมีเงื่อนงำแน่ หากยังรั้งรออยู่ที่นั่นต่อไปอาจจะเกิดเรื่องที่เขาไม่อยากจะเห็นก็เป็นได้

เขากับองค์กรรักษาเรียนอยู่ที่สำนักเดียวกัน ทั้งคู่ยังครอบครองพลัง ธาตุเดียวกันคือธาตุลม ประกอบกับความสามารถในการเลี้ยวแข่งเลียขาของ ซุจิงอวี้นี้ ก็ทำให้เขาได้กลายเป็นสหายรู้ใจและศิษย์ร่วมสำนักกับองค์กรรักษา

องค์กรรักษาหัวเราะเสียงต่ำ “ถ้าจัดฉากขึ้นในจวนของแม่ทัพใหญ่ เช่นนี้ ขังก่าเห่งนัก จิ้งอวี้นี้ เจ้าต้องตรวจสอบให้ละเอียด”

บนต้นไม้ใหญ่ขนาดห้าคนโอบ ร่างของซูลัวและหนานกงหลิวอวีนถูก พรางด้วยพุ่มไม้หนา ทั้งสองคนหายใจแผ่วเบา จึงไม่มีใครสังเกตเห็น

ทันใดนั้นซูลัวก็รู้สึกว่ตันคอร้อนผะผัว ลมหายใจร้อนรุดอยู่ที่ปลาย หูของนางซึ่งไวต่อสัมผัส ทว่ายังไม่ทันได้ตอบโต้ เสียงแผ่วต่ำเจ้าเล่ห์ของ หนานกงหลิวอวีนก็ยั่วเย้า “อยากเห็นฉากเด็ดกว่านี้หรือเปล่า”

“อ๊ะ” ซูลัวเอียงตัวไปข้างหน้า เบี่ยงตัวหนีจากอีกฝ่าย พอหันกลับมา

เห็นดวงตาทอประกายวิบวับคู่่นั้น หนานกงหลิววินขยับเข้ามาใกล้แล้วมอง
ประเมินเด็กสาวตรงหน้า

ดวงตาเป็นประกาย ฟันขาวสะอาด ผิวเนียนมันวาว ใบหน้าเล็กที่เชิด
ขึ้นน้อยๆ นั้นไร้การแต่งแต้ม ดูสดชื่นเหมือนน้ำค้างในฤดูใบไม้ผลิ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งดวงตาคู่นั้นกระจ่างใสดุจสายน้ำ วิบวับชวนมอง ใบหน้างดงามนิ่งเรียบ
ทว่าสีหน้าของนางกลับเย็นชายิ่งกว่า มุมปากยกขึ้นนิดๆ ดูล่องลอยเหมือน
เมฆขาว ขณะเดียวกันก็ดูราวกับท้องทะเลอันเงียบสงบไร้คลื่นลมเช่นกัน

จู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แวบขึ้นมาในสมองของหนานกงหลิววิน หากเขา
มองทะลุเข้าไปในดวงตาลึกที่แสนจะสงบนิ่งคู่นี้ได้ ก็คงจะน่าสนุกไม่น้อย

ชายหนุ่มพลันขยับเรียวแขนยาวแต่แข็งแรง แล้วใช้ปลายนิ้วชี้ข้อคาง
ของซู่วี่ให้เงยขึ้น ร่างหนาทับลงมาบนตัวของหญิงสาว จังหวะสำคัญนี้เอง
ซู่วี่ก็ยกมือข้างหนึ่งกั้นระหว่างริมฝีปากของเขากับนาง

“เกมยังไม่รู้แพ้รู้ชนะ ท่านจะรีบไปไย” ซู่วี่ปรายตามอง สีหน้าเรียบเฉย
ขณะเอ่ยเสียงต่ำ

“แพ้ชนะนั้นหรือ แค่วิวพริตตาก็รู้” ริมฝีปากสีแดงของหนานกงหลิววิน
ยิ้มยั่วเย้า คิ้วเข้มเลิกสูง

ซู่วี่ไม่เห็นเขาขยับเขยื้อนใดๆ แต่หันโด้นั่นเองเสียงกริ๊ดร้องไม่ไกลก็
ดังขึ้น

ยามนั้นองค์รัชทายาทและซู่วี่จึงอ้วีเพิ่งจะหมุนตัวกลับและออกเดินไปได้
ไม่กี่ก้าว ก็ได้ยินเสียงกริ๊ดร้องอย่างเจ็บปวดมาจากสระบัว วินาทีนั้นทุกคนต่าง
หยุดชะงักพิศเท่า

ซู่วี่งุนงงยิ่งนัก ตอนที่มองลงไปจากยอดไม้สูงและเห็นเลือดสดๆ ที่
ไหลออกมาจากหน้าผากของซู่ว่านก็ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะหันมาดิ่งตาใส่
หนานกงหลิววินอย่างกินเลือดกินเนื้อ นางกัดฟันกรอดขณะที่เอ่ยออกมา
ทีละคำ “ท่าน-ชี-โงะ!”

“มีกฎว่าห้ามโงะด้วยหรือ” หนานกงหลิววินเริ่มเถียงข้างๆ จูๆ

Чуลว่เหลือบตามองหนานกงหลิววินอย่างจนใจ อีกฝ่ายยังคงยิ้มกว้าง
อยู่อย่างนั้น ใบหน้างดงามไร้ที่เปรียบนั้นดูราวกับโบตันบาน ไม่อาจมีสิ่งใดมา
เทียบเทียม

ชูหว่านที่ถูกขัดก่อนหินใสกรีตร้องลั่นโดยไม่รู้ตัว นางกุมหน้าผากที่
เลือดไหลรินออกมา ก่อนจะผุดพรวดขึ้นแทบทั้งร่าง

‘หมูซัดๆ! แถมยังเป็นหมูตัวที่โง่ที่สุดอีกด้วย!’

ชูซิโมโหเสียนอยากจะตบพี่สามที่ก่อเรื่องก่อราวให้นางไม่หยุดหย่อน
ให้ตายคามือเลยทีเดียวนะ เดิมทีนางคิดว่าวันนี้ตัวเองโชคร้ายมากพอแล้ว แต่
คิดไม่ถึงเลยว่าเทพเจ้าแห่งความเคราะห์ร้ายจะขยั่นใส่ใจนางถึงเพียงนี้!

“ใคร?!” ชูจิ้งอวี่ตะโกนเสียงดังไปยังสระบัวที่ว่างเปล่า

ใครหลบอยู่ตรงนั้นกันแน่ ที่นำโมโหก็คือเขามิวรยุทธ์ถึงขนาดนี้ แต่
กลับไม่รู้ว่อีกฝ่ายหลบซ่อนอยู่ตรงไหน นำโมโหยิ่งนัก! ชูจิ้งอวี่โกรธเกรี้ยว!

สีหน้าขององค์รัชทายาทปรากฏแว่แปลกใจระคนสงสัย เหมือนจะ
สนใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า เขาจับจ้องไปที่สระบัวไม่ว่างตา แว่ตา
เป็นประกายวาววับ

“โผล่หัวออกมา! ถ้ายังไม่ออกมาอย่าหาว่าข้าไม่ไว้หน้า!” ชูจิ้งอวี่บึ้งอยู่
ด้านหน้าองค์รัชทายาท เตรียมพร้อมรับการโจมตีอย่างทันทั่วทั้งที่

ท่าทีของเขาทำให้องค์รัชทายาทประทับใจ จึงตบไหล่ชูจิ้งอวี่เป็นเชิง
บอกว่าตนเองรับมือกับเรื่องนี้ได้

ในสระบัว...

ยามนี้ชูซิรู้สึกสับสนอย่างหนัก ถ้าออกไปตอนนี้นางคงต้องอับอาย
ขายหน้าต่อองค์รัชทายาทจนแทบแทรกแผ่นดินหนี นางหมายมั่นตำแหน่ง
พระชายาขององค์รัชทายาทมานานแล้ว ถ้าออกไปตอนนี้ทุกอย่างก็จะสลายไป
ในพริบตา

‘ไม่รู้ละ ในเมื่อพี่สามเป็นคนก่อเรื่องขึ้นมา ถ้าย่างนั้นก็ให้นางเป็นคน

รับหนักี้แล้วกัน'

"พอทุกคนแยกย้ายกันไปหมดแล้ว อย่าลืมนำเสื้อคลุมมาให้ข้า! ไม่อย่างนั้นข้าเล่นงานเจ้าให้ตายแน่!" หลังจากเชื่อน่านเข้า ริมฝีปากของซูซึก็เริ่มสั่นระริก พอพูดจบนางก็คว่ำหมับเข้าที่สายรัดเอวของซูหวานแล้วจับอีกฝ่ายโยนลงลิ่วขึ้นฝั่งไป

"อ้าย!..." ซูหวานกรีดร้องราวกับหมูถูกเชือด น้ำสาตกระเซ็นมาพร้อมกับร่างของนาง ก่อนที่จะหล่นตู่บลงบนพื้น เรือนร่างแบบบางที่นอนฟูบอยู่บนฝั่งเประเปื้อนดินโคลนเต็มไปหมด ที่โชคร้ายที่สุดก็คือสายคาดเอวที่ถูกซูซึจับยกขึ้นมานั้น เดิมทีก็ผูกไว้อย่างหลวมๆ อยู่แล้ว ตอนนี้พอถูกคว่ำแล้วเหวี่ยงมาแบบนี้ สายคาดเอวของนางก็คลายออกทำให้ชุดคลุมตัวนอกหลุดลุ่ย เผยให้เห็นชุดชั้นในสีแดงกับท่อนขาเรียวยาวประดุจแท่งหยก ชุดชั้นในก็หลุดออกเผยให้เห็นเนินอกสล้างวับๆ แวมๆ ดูยั่วชวนยิ่งนัก

ดวงตาของซูจิ้งอวี่เบิกกว้างอย่างไม่อยากจะเชื่อ! เขาอ้าปากค้างราวกับจะยัดไข่ไก่เข้าไปได้ทั้งฟอง

เขาแทบไม่อยากจะเชื่อ ว่าจะเป็นน้องสามที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันบนขอบสระเช่นนี้ ข้ายังขึ้นมาด้วยวิธีการน่าอัปยศถึงเพียงนี้ ยิ่งไปกว่านั้นคือเกิดขึ้นต่อหน้าองค์รัชทายาท

หรือว่านางจะใช้วิธีนี้เพื่อเผยความในใจที่มีต่อองค์รัชทายาท?

นี่มัน...มันช่าง...ช่างไร้ยางอาย!

ซูจิ้งอวี่มีเส้นเลือดปูดโปนขึ้นบนใบหน้า เขาถอดเสื้อคลุมตัวนอกออกแล้วโยนไปคลุมร่างของซูหวานไว้ ปกปิดร่างที่แสนจะน่าอัปยศนั้น ก่อนจะตะคอกด้วยน้ำเสียงเย็นชา "ยังไม่รีบลุกขึ้นมาอีก"

ต่อหน้าองค์รัชทายาท เขาไม่เคยรู้สึกอัปยศขายหน้าขนาดนี้มาก่อน ซูจิ้งอวี่ในยามนี้รู้สึกราวกับใบหน้าของตนถูกแผดเผาจนไม่เหลือชิ้นดี

แต่ที่แย่ก็คือซูหวานไม่ได้ตอบคำใดออกมา นางยังนอนที่อยู่อู่ต่อหน้าคนมากมายให้พวกเขาจ้องมองเช่นเดิม เพราะในเวลานี้ซูหวานหมดสติไปแล้ว

“องค์รัชทายาท น้องสาวของกระหม่อมเล่นซุกซนก่อเรื่องให้เป็นที่ระคายพระทัย ขอทรงอย่าถือสาเลยพะย่ะค่ะ” ชูจิ้งอวี๋ขบกรามแน่น แต่แสรังฝืนยิ้มเพื่อทำลายบรรยากาศการอึกกระอ่วนตรงหน้า

เข่าว่าพลางทำสัญญาณให้คนรับใช้รีบพาคุณหนูสามออกไปจากบริเวณนี้โดยเร็ว

องค์รัชทายาทหัวเราะลั่น ดูเหมือนจะเบิกบานใจยิ่ง ก่อนจะตอบไล่ชูจิ้งอวี๋พลางกล่าว “นี่คือน้องสาวผู้เปี่ยมพรสวรรค์อันน่าอัศจรรย์ของเจ้าคนนั้นหรือ วิธีเปิดตัวของนางแบบนี้...อืม พิเศษมาก”

อันที่จริงองค์รัชทายาทเคยพบหน้าชูซีมาก่อน แต่เพราะตอนที่ชูหว่านถูกเหวี่ยงขึ้นมา ผมเผ้าของนางกระเซอะกระเซิงไม่ต่างจากผีพรายที่โผล่ขึ้นมาจากสระ องค์รัชทายาทจึงเห็นใบหน้าของนางไม่ชัด และชูจิ้งอวี๋ก็โยนเสื้อคลุมปิดทับใบหน้าของนางไว้ด้วย

ด้วยเหตุนี้องค์รัชทายาทจึงแยกไม่ออกว่าสตรีตรงหน้าคือคุณหนูคนใดแห่งจวนแม่ทัพชู แต่คำพูดนี้ขององค์รัชทายาท...หรือว่าจะมีเจตนาบางอย่าง

หว่าคำพูดขององค์รัชทายาทก็ทำให้ชูซีที่อยู่ในสระบัวโกรธเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมา! นางร้อนใจจนกระต๊อบเท้าเราๆ อยู่ในสระน้ำ

สายตาขององค์รัชทายาทเป็นอะไรไปเสียแล้ว นั่นมันผีสามแท่งๆ จะกลายเป็นนางไปได้อย่างไร! แม้จะแอบดีใจเรื่องที่ย้องรัชทายาทนึกถึงนางก็ตามทีเถอะ แต่ถูกเข้าใจผิดว่าคนที่มิสภพกระเซอะกระเซิงแบบนั้นเป็นนาง ชูซียอมไม่ได้อย่างเด็ดขาด

ชูซีอยากจะทำอะไรไปประกาศว่านั่นไม่ใช่นาง ไม่ใช่นาง...หว่าสภาพนางในเวลานี้ทำได้เพียงหลบอยู่หลังกอบัวเท่านั้น แต่ก็ยังมีพี่ชายที่แสนดีของนางอีกคน

ชูจิ้งอวี๋เห็นว่าองค์รัชทายาทเข้าใจน้องสาวหัวแก้วหัวแหวนของเขาผิดไป จึงหัวเราะแล้วรีบอธิบาย “องค์รัชทายาทเข้าใจผิดแล้ว เมื่อครู่หาใช่น้องหว่าไม่พะย่ะค่ะ น้องหว่าอ่อนหวานดั่งกุหลาบสี พรวรรค์สูงส่ง สนใจแต่

การฝึกฝน นางจะมาชักชวนก่อความวุ่นวายได้เช่นไรกันพะย่ะค่ะ”

แววแปลกใจพาดผ่านในดวงตาขององค์รัชทายาท “อ้อ ถ้าอย่างนั้นเป็นใครกันเล่า”

ซูจิ้งอวี่อีกอัก ก่นตำความเขลาของตัวเองในใจ เมื่อครู่เหตุใดต้องบอกว่าเป็นน้องสาวด้วย บอกว่าเป็นสาวใช้ในจวนลักคนเสี้ยก้ลั่นเรื่อง บัดนี้องค์รัชทายาทเค้นความขึ้นมา เขาจะตอบเช่นไรดี

ท่านพ่อเอ็นดูน้องสามมาแต่ไหนแต่ไร อีกอย่าง น้องสามก็มีความสัมพันธ์อันดีกับท่านแม่และน้องหามาโดยตลอด หากเลือกได้เขาก็ไม่อยากจะให้น้องสามต้องมาเสียชื่อเสียงเพราะเหตุนี้ ทนได้นั้นความคิดหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นในหัวของซูจิ้งอวี่ ชายหนุ่มคิดแผนการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวขึ้นมาได้ เสียงของเขาจึงสูงขึ้นเพราะเอ่ยด้วยความตื่นเต้น “อันที่จริง...กระหม่อมไม่ขอปิดบังจริงๆ แล้วเด็กคนนั้นเป็น...เป็น...”

“เจ้าอีกๆ อักๆ ไม่ยอมบอกความจริง หรือว่าเด็กคนนั้นจะเป็น...” แววตาขององค์รัชทายาทคล้ายจะนึกขึ้นได้ น้ำเสียงนั้นต่ำลงราวกับจะบอกใบ้อยู่ในที่

“องค์รัชทายาททรงปรีชายิ่ง ความจริงแล้วเด็กคนนั้นก็คือน้องสี่ผู้ไม่ได้ความของกระหม่อมเองพะย่ะค่ะ!” พอพูดจบซูจิ้งอวี่ก็ถอนใจเบาๆ รู้สึกราวท้องฟ้าสว่างขึ้นมาในบัดดล ลมอ่อนๆ ที่พัดมาก็สดชื่นยิ่งนัก

‘น้องสี่?’

ซูลั่วที่นั่งอยู่บนตั่งไม้แทบจะโพล่งคำหยาบคายออกมา นางนี่...พี่ชายจอมโอหังของนางทำไมถึงได้ไร้ยางอายเช่นนี้ กล้าลากคนบริสุทธีย่างนางให้กลายเป็นแพะรับบาป! บอกว่าคนที่ทำเรื่องนำชายหน้าก็คือนาง!

ในที่สุดนางก็ได้รู้เสียทีว่าชื่อเสียงฉาวโฉ่ของนางนั้นได้มาจากไหน ที่แท้ในบรรดาพี่น้องหากมีใครทำอะไรผิดขึ้นมา สิ่งที่คุณนอกรับรู้ก็คือความผิดทั้งหลายเหล่านั้นเป็นของซูลั่ว

ดวงตาเย็นเยียบของซูลั่วเป็นประกายวาววับ สายตากู่่นั้นเย็นยะเยือก

ดี ดีมาก ชูจิ้งอวี่ เจ้าจำเอาไว้ คนอย่างนางใจแคบมากเสียด้วย แค่นี้รื้อชำระให้ตึกก็แล้วกัน

หนานกงหลิววีนมองหญิงสาวตรงหน้าที่เผยสีหน้าหลายอารมณ์ด้วยความสนใจ ริมฝีปากแดงสดยกขึ้น น้ำเสียงต่ำเจ้าเล่ห์ฟังดูแหบพรามีเสน่ห์ “เด็กโง่ ยังไม่รีบออกไปพิสูจน์ความบริสุทธิ์อีกหรือ”

“ถ้าข้าออกไปตอนนี้ พี่ใหญ่ต้องตกใจมากแน่ๆ จากนั้นเขาก็จะมองข้าด้วยสายตาเช่นเดียวกับมองสาวใช้ ก่อนจะไล่ข้าออกไปไกลๆ ท่านเชื่อหรือไม่ล่ะ” ชูลั่วหัวเราะสดใสรวากับดอกไม้ผลิ แต่แฝงสีเย็นเยือกเยือกไปทั่ว

“หากเจ้าไม่ออกไปละก็ ตำแหน่งพระชายาขององค์รัชทายาทจะต้องหลุดลอยไป เชื่อหรือไม่ล่ะ” ริมฝีปากของหนานกงหลิววีนแดงสดราวกับสีเลือด ดูกระจางตาน่ามอง ดวงตาดงามคู่นั้นราวกับผืนน้ำกระจางใสเหมือนจะทะลุเข้าไปในหัวใจ

“พระชายาขององค์รัชทายาท?” ชูลั่วครุ่นคิดอยู่ครู่ ในที่สุดก็หาความจริงที่ซุกซ่อนไว้ในความทรงจำส่วนหนึ่งของร่างนี้จนพบ

เป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะในยามเยาว์ชูลั่วคนนี้ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นร่างจำแลงของวิหคเทพ ดังนั้นพอนางลี้มตาตุโลก ฮองเฮาก็ทรงหมั้นหมายนางให้องค์รัชทายาท หลายปีมานี้แม้ว่าชื่อเสียงของนางจะย่ำแย่เต็มที่ สถานะคู่หมั้นขององค์รัชทายาทก็ดูจะอ่อนแอไม่น้อย แต่การหมั้นหมายก็ยังไม่ได้ยกเลิกอย่างเป็นทางการ

ถ้าอย่างนั้นที่ชูจิ้งอวี่มดเท็จองค์รัชทายาทและใส่ร้ายนาง หนึ่งก็เพื่อปิดข้อสงสัยให้พันตัวซูซีและซูหว่าน สองก็เพื่อขจัดปัญหายุงยากให้องค์รัชทายาท ส่วนข้อที่สามนะหรือ...ก็เพื่อเปิดทางให้น้องสาวสุดที่รักของเขายังไงล่ะ เพราะมีแต่ชูลั่วจะต้องยอมหลีกทางให้ ซูซีถึงจะได้มีโอกาสเป็นพระชายาขององค์รัชทายาท

‘ชูจิ้งอวี่หนอ ชูจิ้งอวี่...เจ้าว่าข้าควรจัดการกับเจ้าอย่างไร’

แม้ชูลั่วจะรังเกียจกับวิธีการของอีกฝ่าย แต่ผลที่เกิดขึ้นก็น่าพอใจอยู่

ไม่น้อย นางไม่ได้สนใจกับตำแหน่งชายาเอกขององค์รัชทายาทเลยสักนิดเดียว ถ้าจะว่ากันจริงๆ ชายตรงหน้าที่เรียกตัวเองว่าเป็นองค์ชายผู้นี้ แม้ว่าจะเจ้าเล่ห์ บ้าอำนาจ เอาแต่ใจ ไร้มารยาท และชอบเอาเปรียบ...แต่ชูลั้วก็ยังประทับใจในตัวเขามากกว่าองค์รัชทายาทมากโข

“เด็กโง่งมน่าสงสาร เจ้าถูกสังเวเสียแล้ว” นานกงทลิวอินจงใจเคาะบนตังจุกโด่งได้รูปนั้นด้วยท่าทางเวทนา แม้จะไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ออกมา แต่ดวงตาของเขากลับฉายแววพอใจ

“อยากได้คำเตือนฉันมิตรหรือไม่” มุมปากของชูลั้วกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มเพื่อน “คนที่ท่านกอดอยู่ในยามนี้คือพี่สะใภ้ในอนาคตของท่านะ”

“ผิด!” นานกงทลิวอินโอบชูลั้วไว้ แล้วมองนางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม มุมปากโค้งขึ้นนิดๆ “คนที่ข้ากอดอยู่ในยามนี้คือชายาในอนาคตของข้าต่างหาก”

ชูลั้วเหลือบตามองสูงแต่ไม่พูดอะไร “ตลกผิด ไม่เข้าใจเลยสักนิด” นางก็เป็นแค่คนไม่เอาถ่านที่ถูกเล่าลือไปทั่ว ข้ายังเป็นบุตรสาวที่เกิดจากอนุภรรยาอีกอย่าง นางจะกลายเป็นคู่หมั้นที่ถูกองค์รัชทายาททอดถอน แล้วองค์ชายอย่างเขาจะกล่าอภิเษกสมรสกับนางอย่างนั้นหรือ

จนถึงตอนนี้ชูลั้วก็ยังไม่ว่าชายหนุ่มที่โอบกอดนางเอาไว้มันยิ่งใหญ่เพียงใด นางคิดเพียงว่าองค์ชายผู้นี้ทำที่เหมือนมีตำแหน่งเล็กๆ เท่านั้น

ณ สระบัว

หลังจากที่องค์รัชทายาทได้รู้ ‘ความจริง’ ว่า สตรีหน้าไม่อายุผู้นั้นก็คือชูลั้ว สีหน้าของเขาก็สดใสขึ้น ดวงตาเปล่งประกายวาววับ แต่เรื่องนี้ก็เพียงพอแล้ว เรื่องอื่นใดย่อมไม่สำคัญอีกต่อไป

องค์รัชทายาทสะบัดแขนเสื้อก่อนจะผลไปพร้อมกับชาวที่นำยินดี จากนั้นผู้คนบริเวณสระบัวก็สลายตัวไปอย่างรวดเร็ว

สายลมอ่อนพัดให้เกิดระลอกบนผิวน้ำ หญิงสาวที่อยู่ในสระทอดร่างที่

สิ้นเข็มของตัวเองไว้ ตั้งแต่กลางวันจนตกเย็น จากยามเย็นจนกระทั่งผ่านราตรี เคลื่อนมาปกคลุม ชูชีได้แต่รอจนใบหน้าซีดเผือด ริมฝีปากเริ่มคล้ำจนเป็น สีม่วง แต่ที่สามของนางก็ยังไม่นำเสื้อผ้าชุดใหม่มาให้ผลัดเปลี่ยนเสียที

ชูชีผู้นำเวทนาหารู้ไม่ว่าตอนที่นางออกแรงผลักอีกฝ่ายนั้นทำให้ชูหวาน หมดสติ

คุณหนูห้าที่ยังอยู่ในสระบัวโมโหจนแทบเต้น ในใจเต็มไปด้วยความเจ็บ แค้น นางสาบานในใจว่าหากนางกลับไปได้แล้วละก็ นางจะไม่มีวันปล่อย ชูหวานอย่างแน่นอน ไม่มีวัน!

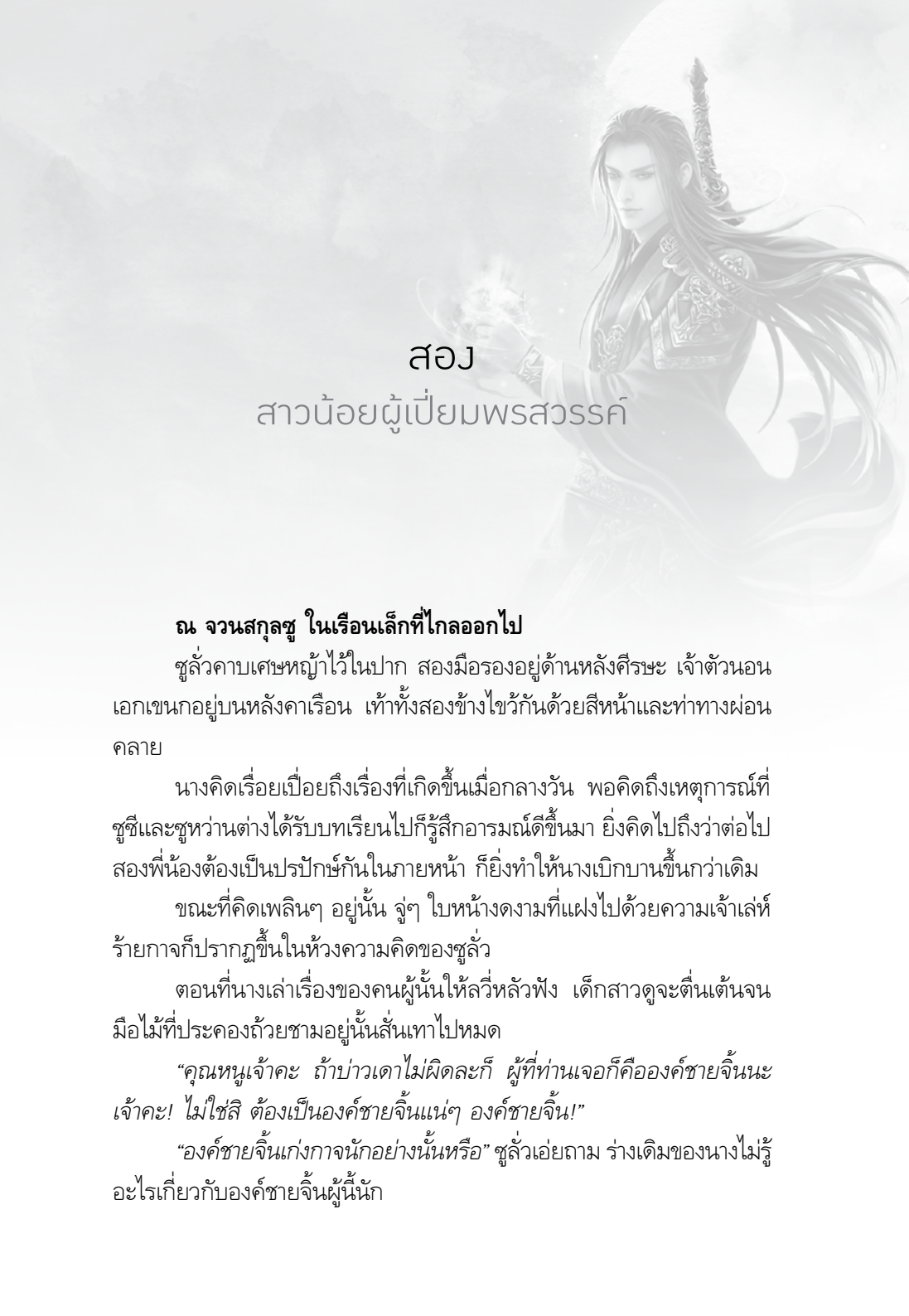
รอนจนกระทั่งความมืดเข้าปกคลุม อาศัยจากมืดด้ายามราตรีเป็นเครื่อง อำพราง ชูชีจึงกระโดดขึ้นมาจากสระบัว

ทันใดนั้นเอง เสียงกริتر้องไม่ไกลออกไปก็ดังขึ้นมา

“ผี!”

ชูชีหันกลับไปมองช้าๆ ยังตื่นเสียง ใบหน้าของนางบิดเบี้ยวและดูร้าย ดวงตานั้นเต็มไปด้วยประกายไฟแห่งความโกรธเกรี้ยว วันนี้นางสะกดกลืน อารมณ์มานานพอแล้ว!

จังหวะที่นางกำลังจะหันไปคิดบัญชีกับสาวรับใช้ผู้นั้นเอง ก็พบว่าอีกฝ่าย สลับใส่ไปด้วยความตกอกตกใจเสียก่อนแล้ว ชูชีที่ไม่ทันได้ระบายนอารมณ์ ออกมา ทำได้เพียงแค่หันกลับมาด้วยสายตากร้าว จากนั้นก็อาศัยราตรีที่มีมิติอำพรางกาย ก่อนจะเหินตัวทะยานกลับไปยังเรือนของตน

สอง

สาวน้อยผู้เปี่ยมพรสวรรค์

ณ จวนสกุลชู ในเรือนเล็กที่ไกลออกไป

Чуล์คาบเศษหญ้าไว้ในปาก สองมีอรองอยู่ด้านหลังศีรษะ เจ้าตัวนอนเอกเขนกอยู่บนหลังคาเรือน แท้ทั้งสองช่างไขว่กันด้วยสีหน้าและท่าทางผ่อนคลาย

นางคิดเรื่อยเปื่อยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อกลางวัน พอคิดถึงเหตุการณ์ที่ Чуชีและซุหว่านต่างได้รับบทเรียนไปก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นมา ยิ่งคิดไปถึงว่าต่อไปสองพี่น้องต้องเป็นปรปักษ์กันในภายหน้า ก็ยิ่งทำให้นางเบิกบานขึ้นกว่าเดิม

ขณะที่คิดเพลินๆ อยู่ นั้น จู่ๆ ใบหน้างดงามที่แฝงไปด้วยความเจ้าเล่ห์ร้ายกาจก็ปรากฏขึ้นในห้วงความคิดของ Чуล์

ตอนที่นางเล่าเรื่องของคนผู้นั้นให้ลิ่วหลัวฟัง เด็กสาวดูจะตื่นเต้นจนมือไม้ที่ประคองถ้วยชามอยู่นั้นสั่นเทาไปหมด

“คุณหนูเจ้าคะ ถ้าบ่าวเดาไม่ผิดละก็ ผู้ที่ท่านเจอก็คือองค์ชายจิ้นนะเจ้าคะ! ไม่ใช่สิ ต้องเป็นองค์ชายจิ้นแน่ๆ องค์ชายจิ้น!”

“องค์ชายจิ้นเก่งกาจนักอย่างนั้นหรือ” Чуล์เอ่ยถาม ร่างเดิมของนางไม่รู้อะไรเกี่ยวกับองค์ชายจิ้นผู้นั้น

“องค์ชายจิ้นต้องเก่งกาจอยู่แล้วสิเจ้าคะ ได้หล้านี้ไม่มีผู้ใดจะเก่งกาจไป
กว่าองค์ชายจิ้นอีกแล้วเจ้าคะ กล่าวกันว่าผลทดสอบทางพรสวรรค์ของ
องค์ชายจิ้นเป็นหนึ่งในได้หล้า เป็นอันดับสองในประวัติศาสตร์ห้าพันปีมานี้
คุณหนู ท่านคิดว่าอย่างไรเล่าเจ้าคะ”

“...”

เป็นอันดับสองในประวัติศาสตร์ห้าพันปีมานี้ นี่ชักจะเกินจริงไปหน่อย
กระมัง

“แล้วก็ไม่ใช่แค่นี้ะเจ้าคะ ว่ากันว่าองค์ชายจิ้นเป็นผู้ครอบครองสาม
ธาตุ สามธาตุนะเจ้าคะ! มีคนตั้งเท่าไรที่ไม่มีธาตุประจำกายเลยสักธาตุ แต่
องค์ชายจิ้นกลับครอบครองทั้งสามธาตุ!” สีหน้าของลี้หล้าเต็มไปด้วยความ
ชื่นชม ดวงตาเป็นประกายระยิบระยับ “ผู้ครอบครองสามธาตุมีโอกาสมาก
ที่จะได้บรรลุนั้นแหละ ผู้ฝึกยุทธ์ที่มีพรสวรรค์อันดับหนึ่งในประวัติศาสตร์
คนก่อนจุติเป็นเซียนไปนานแล้ว”

‘องค์ชายจิ้น...หนานกงหลิววินเก่งกาจขนาดนี้เชียวหรือ ถ้าเป็นเช่นนั้น
จริง อย่างนั้นคำกล่าวของเขาที่ว่า “ผู้ชนะเป็นฮ่องเต้ ผู้แพ้เป็นของเฮา” ก็ไม่ใช่
แค่คำพูดพล่อยๆ เท่านั้นสิ วัตถุจากพรสวรรค์ของเขา หากจะชิงบัลลังก์มังกร
มาก็คงมิใช่เรื่องยากเย็นอะไรนัก’

ตอนที่ซูลู่กำลังจมดิ่งอยู่ในวังก์ ทันใดนั้นใบหน้าหนึ่งพลันปรากฏขึ้น
ตรงหน้า

ใบหน้านี้เป็นใบหน้าเดียวกับที่เพิ่งได้พบเห็นยามอยู่² นางไม่มีวันจำผิด
อย่างเด็ดขาด...หรือว่านี่จะเป็นภาพลวงตา?

จังหวะที่กำลังจะยกมือขึ้นขยี้ตา มืออ่อนนุ่มคู่นั้นกลับถูกฝ่ามือใหญ่
เกาะกุมเอาไว้ ดวงตาดำลึกของหนานกงหลิววินทอประกายวิบวับ “อะไรกัน
จำข้าไม่ได้เสียแล้ว”

² ยามอยู่ คือ ช่วงเวลา 11.00 น. - 12.59 น.

“หนานกงหลิววิน?”

“ในใจของเจ้ามีข้าอยู่จริงๆ ด้วย ไม่อย่างนั้นคงไม่เร่งร้อนเสาะหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวข้าหรือก จริ่งหรือไม่” ริมฝีปากของหนานกงหลิววินบางเฉียบได้รูป มุมปากที่ยกขึ้นนั้นดูงดงามน่ามอง

ซูลู่มองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ ก่อนจะเอ่ยออกมาช้าๆ “กล่าวกันว่าองค์ชายจีน...หนานกงหลิววินนั้น เย่หยิ่งเย็นชา โหดเหี้ยมทารุณ สำรวมเคร่งขรึม และรักสะอาดยิ่งชีวิต หากมีผู้ใดสัมผัสฝ่ามือของเขา ไม่ว่ารายไหนรายนั้นเป็นอันถูกตัดมือทิ้ง หากมีผู้ใดสัมผัสสีกายของเขา ไม่ว่ารายไหนรายนั้นเป็นต้องถูกล้างร่างออกเป็นชิ้นๆ...ท่านคือองค์ชายจีนจริงๆ อย่างนั้นหรือ”

ดวงตาของซูลู่กระจ่างใส นางจับจ้องอยู่ที่ฝ่ามือใหญ่ที่เกาะกุมมือของตัวเองไว้เช่นนั้น น้ำเสียงเรียบเรียบ มุมปากเผยรอยยิ้มด้วยท่าทางผ่อนคลาย

หนานกงหลิววินเบนสายตามายังซูลู่ ดวงตาคมกริบนั้นเป็นประกายวาววับดุจท้องทะเลลึกที่มองไม่เห็นกันสมุทร เขาในยามนี้ดูไม่เอื่อยเฉื่อยหรือมีท่าทางเกียจคร้านเหมือนในยามบ่าย ทว่ากลับแฝงไปด้วยท่าทีมุ่งมั่นและระแวดระวัง ชายหนุ่มมองหญิงสาวอยู่เช่นนั้น

เวลานี้ลมเย็นเยียบพัดเป็นระลอกอยู่บนหลังคาเรือน บรรยากาศรอบกายประดุจอยู่ท่ามกลางน้ำแข็ง ทำให้รู้สึกเหมือนหายใจลำบากเต็มที่

ความเย็นชาของชายหนุ่มทำให้บรรยากาศรอบข้างเต็มไปด้วยความกดดัน มีอำนาจราวกับจะประกาศว่า...จำนนข้าอยู่ ชัดขึ้นซ้ำตาย เหมือนว่าแต่ละย่างก้าวของเขาทำให้ทั่วทั้งแคว้นตงหลิงสั่นสะเทือนได้

เมื่อตกอยู่ภายใต้อำนาจของนายนั้ดลึที่เต็มไปด้วยพลังกดดันเช่นนั้น ซูลู่ก็ยังคงสงบนิ่งราวกับสายน้ำไร้คลื่น ดวงตางดงามของนางมั่นคงยิ่งนัก...

จู่ๆ มุมปากของชายหนุ่มก็ค่อยๆ ยกขึ้น วินาทีนั้นอากาศหะมีนเย็นเยียบก็แปรเปลี่ยนเป็นความสดชื่น ราวกับเกล็ดน้ำค้างที่จับตัวเป็นน้ำแข็งก่อนจะสลายและแปรเปลี่ยนเป็นมวลบุปผาที่บานสล้างในฤดูใบไม้ผลิ

หนานกงหลิววินที่เผยรอยยิ้มกว้างขวางดูงดงามยิ่งนัก มือเรียวยาวที่

เห็นข้อกระดูกชัดเจนของเขาจับมือเล็กๆ อ่อนนุ่มของนางเอาไว้ พลางหัวเราะเสียงแผ่ว “เด็กโง่ กลัวอะไรกันเล่า ข้าไม่ได้จะจับเจ้ากินเสียหน่อย”

ไม่มีใครเป็นผู้แพ้หรือชนะในเกมสายตาสบสายตา พลังปะทะพลังกัน ขณะนี้หนานกงหลิววินรู้สึกแปลกใจไม่น้อย คิดว่าบางทีเขาอาจจะเจอไข่มุกที่ซุกซ่อนอยู่ในฝุ่นผง หรือหยกชิ้นงามที่แฝงอยู่ในหินผาใหญ่โดยบังเอิญเข้าให้แล้ว

ซูว์ตั้งใจจะชักมือกลับ ทว่าหนานกงหลิววินนั้นมีเรี่ยวแรงมากกว่า ยิ่งนางด้นรันท่าไร เขาก็ยิ่งโอบกอดแน่นขึ้นเท่านั้น “ท่านคิดจะทำอะไรกันแน่” สุดท้ายซูว์ก็ได้แต่ยอมแพ้อย่างจนใจ ในการประลองกำลังกันครั้งนี้ซูว์ต้องพ่ายแพ้อย่างไม่มีทางสู้

“ข้ามาทวงเดิมพัน เด็กโง่ เจ้าคงไม่ได้แก้งทำเป็นลืมหอกนะ”

“อะไร? เดิมพันอะไรกัน” ซูว์ขมวดคิ้วแน่นและมีท่าทางสับสน

“อย่าทำเป็นเล่นง่อยหน่อยเลย เดิมพันที่ตกลงกันไว้เมื่อยามอยู่อย่างไรเล่า” น้ำเสียงของหนานกงหลิววินบอกแว่เอ็นดู ซูว์บรรยายตามองอีกฝ่ายอย่างเย็นชาพลงเอ่ยขึ้นเรียบๆ “ซูว์อ่านถูกจับได้ แต่ซูว์ก็ยังรอดไปได้เนี่ย ฉะนั้นการเดิมพันเมื่อยามอยู่จึงไม่มีผู้แพ้ ไม่มีผู้ชนะ ถือว่าสองฝ่ายเสมอกัน”

ใครจะรู้ว่าหนานกงหลิววินกลับยืนนี้มีมือเรียวขึ้นมา แล้วส่ายไปมาอยู่ตรงหน้านาง ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างร้ายกาจ “ไม่ ถือว่าเจ้าชนะข้า และข้าก็ชนะเจ้า ควรจะคิดเช่นนี้ต่างหาก” พูดยบหนานกงหลิววินก็เอื้อมมือมาลูบเส้นผมของซูว์

“ซีโกง ดีความแบบนี้ได้ที่ไหนกัน!” ซูว์ไม่พอใจขึ้นมา

“เจ้าไม่ได้บอกไว้ตั้งแต่แรกว่าห้ามตีความเช่นนี้นี่นา” คนที่ซีโกงก็คือองค์ชายจิ้นนี่ละ

ซูว์อารมณ์เสียไม่น้อย จึงจอกเจ้าเล่ห์ตัวนี้...หากอยู่ในยุคก่อนหน้าด้วยกันคงจะมีคนติดกับของเขาไม่น้อยทีเดียว

“เด็กดี มาใกล้ๆ สิ” องค์ชายจิ้นกระดิกนิ้วเรียวยาวอันงดงาม

นางไมใช้ลูกสุนัขสักหน้อย! ชูลัวกอดดอกด้วยท่าที่สงบ มุมปากของนาง คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

เมื่อองค์ชายจิ้นเห็นท่าทางเช่นนั้น คิ้วสวยของเขาก็เลิกขึ้นเล็กน้อย ดวงตาดำสนิทดูลึกล้ำราวกับบึงน้ำที่มองไม่เห็นก้นบึง เขาจับตามองชูลัวอยู่เช่นนั้น

จังหวะที่ชูลัวขมวดคิ้วยุ่ตนเอง จับพลันนางก็รู้สึกวิงเวียนขึ้นมาวูบหนึ่ง ตอนที่พยายามจะเปิดเปลือกตาขึ้นมาอีกครั้ง นางก็ตกอยู่ในอ้อมกอดของชายหนุ่มเสียแล้ว พอเงยหน้าก็สบเข้ากับดวงตาที่เปี่ยมไปด้วยพลังดึงดูดของอีกฝ่าย

ราวกับว่าเวลาผ่านเลยไปเป็นหมื่นปี...

ลำคอของชูลัวตื๊ตตันเหมือนมีอะไรมาจุก อึกอักจนพูดอะไรไม่ออก แม้แต่คำเดียว

ผ่านไปพักใหญ่ชูลัวก็ตื่นขึ้นจากภวังค์อีกครั้ง พลังเตือนสติตัวเองในใจ

องค์ชายจิ้นก้มตัวลงต่ำ ลมหายใจร้อนผ่าวของเขารดอยู่ที่บริเวณท้องของชูลัวซึ่งไวต่อสัมผัส...

“ท่าน...” ทำไมแค่สองคำก็พูดไม่จบนะ! ชูลัวพลันรู้สึกว่านางที่บิโหมเข้ามา แล้วริมฝีปากเนียนนุ่มของนางก็ถูกจู่โจมอย่างจวบจ้วงจนไม่อาจต้านทานได้

“อื้อ...” ริมฝีปากถูกประกบแน่นด้วยสัมผัสที่อ่อนโยนและร้อนผ่าว ชูลัวรู้สึกว่าสมองว่างเปล่า และวิงเวียนหน้ามืด...

ไบหน้าอยู่ในระยะประชิด ชายหนุ่มรูปงามผู้แสนอุกอาจกำลังจุมพิตชูลัวอย่างเต็มตัว จุมพิตของเขานั้นหักหาญและจวบจ้วง เหมือนพายุฝนกระหน่ำที่ซัดสาดเข้าใส่ริมฝีปากของนาง

ชูลัวต่อต้านด้วยการยื่นมือไปผลักอีกฝ่าย แต่ไม่ว่าจะออกแรงเท่าไรก็ไม่เป็นผล ตรงกันข้าม ฝ่ามือดุจเหล็กกล้าขององค์ชายจิ้นกลับยิ่งเกาะกุมนาง

แน่นขึ้น แน่นเสียจนนางแทบจะร้องออกมาด้วยความเจ็บปวด

จุมพิตอันร่ำร้อนรุนแรงแฝงความเผด็จการที่แข็งแกร่ง ขณะเดียวกัน ก็อบอุ่นอ่อนโยน วินาทีนั้นดูเหมือนสติของนางจะเลือนลอย เคลิบเคลิ้ม อยู่ในภวังค์ความอ่อนโยนของเขา

ทว่าเมื่อใกล้จะขาดอากาศ ริมฝีปากทั้งสองก็ต้องผละออกจากกัน ชูลัว อ้าปากหายใจหอบ ดวงตาดมกุนั้นพร่าเลือน...ทว่าทันทีที่ได้สติ ความเกรี้ยวกราดก็ปรากฏขึ้นในแววตา

เผียะ!

ฝ่ามือหนักชดไปบนหน้าของเขาเต็มแรง ชายผู้นี้คิดว่าตัวเองเป็นใคร เหตุใดถึงกล้าจับนางเยี่ยงนี้

ณ มุมหนึ่งในความมืด ดูเหมือนจะเกิดความเคลื่อนไหวบางอย่างขึ้น ทว่าองค์ชายจิ้นเพียงโบกมือเบาๆ บรรยากาศคุกรุ่นโดยรอบก็ดูเหมือนจะสงบลง...

หลังเพิกงำฝ่ามือแน่น จ้องมองไปที่ชูลัวด้วยสายตาเย็นชา ในแววตาเต็มไปด้วยความโกรธซึ่ง ขณะเดียวกันก็แฝงแววชื่นชมอยู่ในที

องค์ชายจิ้นนั้นสูงศักดิ์เพียงใด เป็นผู้มีพรสวรรค์ลำดับใดกัน ผู้อาวุโสของสกุลชู ณ เวลานั้นยังมีวรยุทธ์แค่เพียงขั้นห้าเท่านั้น แต่องค์ชายจิ้นซึ่งมีอายุเพียงสิบแปดกลับมีวรยุทธ์ถึงขั้นหก!

ตั้งแต่เล็กจนโตองค์ชายจิ้นไม่เคยต้องทนทุกข์ใดๆ แม้แต่ครั้งเดียว แต่บัดนี้กลับถูกคนตบหน้า! และคนผู้นั้นก็คือหญิงสาวไร้ค่าที่ไม่มีผละกำลังใดๆ เลย ช่างบังอาจยิ่งนัก!

หนานกงหลิวอันลึบไล่นิวเรียบไปยังบริเวณกำแพงที่ถูกตบ ดวงตาเย็นเยือกประดุจเหยี่ยวของเขาทอดประกายเย็นชาโอหังและร้ายกาจอยู่ในที

แววตาคู่นั้นนำवादหวั่น เย็นชาผิวดลึงเกตจนไม่อาจคาดเดาได้ และก็เอาแต่จับจ้องมาที่นาง ชูลัวที่ถูกจ้องมองด้วยสายตาเช่นนั้นก็รู้สึกกริ่งเกรงขึ้นมาเล็กน้อย วินาทีนั้นหัวใจของนางเต้นโครมครามผิวดลึงหวัะ ทว่าก็กลับมา

สงบนิ่งเหมือนเดิมได้อย่างรวดเร็ว นางยึดตัวตรงแล้วสบตากับอีกฝ่ายอย่างไม่ยอมอ่อนข้อให้เช่นกัน

จู่ๆ ใบหน้าที่ทำให้ผู้คนกริ่งเกรงของหนานกงหลิววินก็ปรากฏรอยยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะยิ้มกว้างออกมาเหมือนดอกโบตั๋นที่เบ่งบาน ทั้งงดงามและเจิดจ้า

แปะ แปะ แปะ

เสียงปรบมือกังวานก้อง เรียวแขนอันงดงามทั้งสองข้างของหนานกงหลิววินรั้งชูล้าวให้เข้ามาอยู่ในอ้อมกอดของเขา

“เด็กโง่ ความมั่นใจของเจ้าทำให้ข้าไม่รู้จะรับมือเช่นใด ข้าควรจะปรบมือให้ความกล้าหาญของเจ้า หรือควรจะหัวเราะเยาะในความโง่เขลาของเจ้าดี” ดวงตาเจ้าเล่ห์แต่เปี่ยมด้วยเสน่ห์ของหนานกงหลิววินเผยแววจนใจ “เจ้าควรรู้ว่าในแว่นแคว้นแห่งนี้คนที่อาจหาญจู๋โจมผู้มีวรยุทธ์ชั้นห้าขึ้นไปมีความผิดถึงขั้นประหารชีวิต แล้วยามนี้เจ้าก็ได้ถูกตัดสินโทษตายแล้ว เข้าใจหรือไม่”

‘อะไรนะ ถูกปล้นจูบแล้วยังไม่อาจต่อต้านได้อีกงั้นหรือ นี่มันกฎแบบไหนกัน ทำไมถึงได้ให้ท้ายผู้มีอำนาจขนาดนี้’

หนานกงหลิววินราวกับจะเข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายคิดจะเอ่ย เขาเพียงหัวเราะเย้ยชา “ในโลกที่ให้ความสำคัญแก่พลังกำลังเป็นใหญ่นี้ หมัดหนักกว่าย่อมมีเหตุผลมากกว่า ไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ ใครใช้ให้เจ้าเป็นหญิงไร้ค่ากันเล่า”

ชูล้าวกำหมัดแน่นอย่างไม่ยอมจำนน

หนานกงหลิววินได้เฝ้าทเรียนหนึ่งแฉนาง ทำให้นางเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า โลกใบนี้มีเพียงผู้ที่หมัดหนักกว่าเท่านั้นที่จะมีอำนาจ

หนานกงหลิววินหรีตตาลง มองประเมินชูล้าวตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตาเจ้าเล่ห์ จากนั้นก็ลูบหลังมือนางอย่างแผ่วเบา พลังจับตึระะโคลงน้อยๆ

“ท่านทำอะไรนะ” เห็นนางเป็นท่อนหรืออย่างไร

ใต้แสงจันทร์รา ดวงตาดำขลับดั่งน้ำหมึกของหนานกงหลิววินราวกับถูกฉาบไว้ด้วยความลึกลับที่บางเบา ทันใดนั้นชายหนุ่มก็ลุกพรวดขึ้นก่อนจะ

ดึงมือชูแล้ว แล้วเอ่ยอย่างหลอกล่อ “ไปเถอะ ข้าจะพาเจ้าไปที่แห่งหนึ่ง”

“ที่ไหนกัน” ชูลืมมองอีกฝ่ายอย่างมึนงง

ยามนี้ดวงตาของเขาทอประกายวิบวับแว่งแววตื่นเต้นบางอย่าง ราวกับว่าจู่ๆ ก็พบคำตอบในปริศนาที่สงสัยมาตลอด

“ตำหนักทเวะแห่งการทดสอบ” น้ำเสียงของหนานกงหลิววันเต็มไปด้วยความมั่นใจและบีบบังคับอยู่ในทีจนไม่อาจปฏิเสธได้ สายตาก็จ้องมองชูล้อมอยู่เช่นนั้น มองเสียจนนาง...

“ตำหนักทเวะแห่งการทดสอบ? ไปทำไมกัน” สถานที่นี้ชูลืมรู้จักดี เพราะเหตุการณ์ในวันนั้น...ผลทดสอบพรสวรรค์ที่ตำหนักทเวะทำให้ชีวิตของนางเปลี่ยนแปลงไปอย่างใหญ่หลวง

“เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า ตำหนักทเวะแห่งการทดสอบมีไว้เพื่ออะไรกัน” จู่ๆ หนานกงหลิววันก็หัวเราะออกมา เสียงอ่อนโยนไพเราะน่าฟังเป็นอย่างยิ่ง ดังชัดเจนในยามราตรีอันเงียบสงัด

“แต่วิหารแห่งการทดสอบจะเข้าได้เฉพาะวันแรกของเดือนเท่านั้นมิใช่หรือ”

หนานกงหลิววันหัวเราะด้วยท่าทางร้ายกาจ ก่อนจะเคาะหน้าผากนวลของชูลืม แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงของคนเจ้าเล่ห์ “เด็กโง่ เจ้าจงชินเสียเถอะ ว่าคนบางคนเกิดมาพร้อมกับอภิสิทธิ์เหนือใคร เป็นต้นว่าตัวข้าอย่างไรเล่า”

ดวงตาคู่นั้นบอกความมั่นใจและเย่อหยิ่ง สูงศักดิ์และเต็มไปด้วยอำนาจดุจดั่งเทพที่เปล่งประกายระยิบระยับไปทั่วร่าง

ราวกับว่าเคยชินสิ่งๆ ปรายตามองก็มีพลังแข็งแกร่งมากพอที่จะกวาดเอาภูเขาและสายน้ำมาอยู่ในกำมือได้

“ทำไมต้องพาข้าไปด้วยเล่า” ชูลืมพึมพำ นางเชื่อมาตลอดว่ายุคนี้ไม่มีสิ่งใดได้มาเปล่าๆ ดังนั้นนางจึงระแวงระวังเรื่องนี้อยู่ตลอด

“เจ้าอยากไปที่นั่นมาตลอดไม่ใช่หรือ” ริมฝีปากขององค์ชายจินแดงระเรื่อ แววตาน่าหลงใหล “ข้าได้รับเดิมพันแล้ว เจ้าล่ะ ไม่คิดจะทวงเดิมพัน

บ้างนั่นหรือ”

ซูว์เพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง นางสามารถเสนอเงื่อนไขของตัวเองแก่เขาได้เช่นกัน

ถ้าเช่นนั้นก็เป็นทีของนางที่จะเดินตามเกมนี้บ้าง อีกอย่าง นางก็ไม่ได้เป็นคนเสนอเงื่อนไขนี้เองเสียหน่อย

“ไป!” จบคำหานางทลิววินก็กอดซูว์ไว้แนบอก ก่อนจะลอยละลือสู่กลางอากาศราวกับติดปีก ชายหนุ่มเหาะเหินดั่งแมลงปอแตะผิวน้ำ สองเท้าลอยเหนือผืนดิน ทั้งไว้เพียงแสงและเงาจางๆ

เสียงลมพัดวูบอยู่ข้างหู ซูว์ลืมหันตาค้นด้วยความอยากรู้อยากเห็น นางเห็นตัวเองลอยละลืออยู่กลางอากาศ พอก้มหน้ามอง ทัวทั้งบริเวณเมืองหลวงพลันปรากฏขึ้นในสายตา

“ไม่กลัวนั่นหรือ” แม้จะต้องพานางเหาะมาด้วยอีกคน แต่ยามที่เอ่ยปากพูด นหานางทลิววินก็ไม่แม้แต่จะเหนียวหอบ เห็นได้ชัดเลยว่ารยทุธของเขานั้นสูงส่งเพียงใด

“ข้าขอบ” ซูว์ชอบความรู้สึกที่ลอยอยู่กลางอากาศยิ่งนัก สรรพสิ่งทั้งหลายล้วนอยู่ภายใต้สายตาของนาง ซูว์สูดลมหายใจลึก ฝ่ามือทั้งสองข้างกำแน่น

น่าเสียดายชะมัด นางเกิดมาไร้ค่า โชคชะตากำหนดให้พรสวรรค์ของนางไม่อาจสูงส่งได้อย่างนหานางทลิววิน

นหานางทลิววินราวกับจะเข้าใจความคิดของอีกฝ่าย รอยยิ้มมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจเผยขึ้นที่มุมปาก “รอให้ผลการทดสอบออกมาเสียก่อน ใครจะรู้ว่าอาจจะเกิดการพลิกผันครั้งใหญ่ก็เป็นได้”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ!” ซูว์ให้กำลังใจตนเองอยู่เงียบๆ

ไกลออกไปก็เห็นบริเวณโดยรอบของตำหนักเหาะ

ตำหนักเหาะสร้างอยู่ใจกลางเมืองหลวง และยังมีกฎเกณฑ์มากเสียยิ่ง

กว่าวังหลวง หากมองจากด้านบนจะเห็นเพียงหลังคาปลายยอดแหลมกับลาน
จัตุรัสกว้างใหญ่ที่มีสระน้ำพวยพุ่งตรงกลาง ด้านหน้าสระน้ำเป็นรูปสลักงานศิลปะ
จากฝีมือปรมาจารย์ชั้นยอด

เสือโคร่ง เสือดาว หมาใน สุนัขจิ้งจอก รูปสลัก ลัทธิจุฑาบทต่างๆ ใน
พิภพล้วนหาได้ ณ ที่แห่งนี้

“ถึงแล้ว” นานางทลิววินพาซูลัวลอยละลิวมาถึงและหยุดลงตรงหน้า
ทางเข้าตำหนัก

นานางทลิววินไม่ทันได้แสดงป้ายอาณัติสิทธิ์ ผู้อาวุโสที่เฝ้าอยู่ประตู
ทางเข้าก็ทำความเคารพและเปิดประตูตำหนักให้อย่างชนิดที่ไม่ต้องเหลือบมอง
อีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ

หากเอ่ยตามคำกล่าวของนานางทลิววินก็คือ โบหน้าของเขาคือป้าย
อาณัติสิทธิ์ที่ดีที่สุด

ชายหนุ่มลากซูลัวมายังห้องโถงชั้นสาม

ชั้นแรกเป็นสถานที่ทดสอบพรสวรรค์ของคนธรรมดาทั่วไป ดังนั้นทั้งคู่
จึงผ่านชั้นนี้แล้วตรงขึ้นไปด้านบนทันที

ชั้นสองมีไว้ทดสอบพรสวรรค์ของบรรดาขุนนางขุนและบู๊ทั้งหลาย ซูลัว
คิดว่านางจะต้องเข้ารับการทดสอบในชั้นนี้ แต่กลับไม่ใช่อย่างที่ตนเองคิด
เอาไว้

สำหรับชั้นสามนั้นคนที่เข้าไปได้มีน้อยเต็มที สงวนไว้สำหรับเชื้อ-
พระวงศ์เท่านั้นที่จะมีสิทธิ์เข้าไปด้านในได้...

ชั้นสามจุดไฟตะเกียงสลัวๆ ส่องให้เห็นถึงบรรยากาศด้านในที่ตกแต่ง
อย่างโอ่อ่า วิจิตรตระการตา ใจกลางห้องโถงอันโรฐานนั้นมีโต๊ะหินอ่อนขนาด
ใหญ่ ด้านบนวางด้วยफलแก้วขนาดเท่าผลส้มโอ...

फलแก้วส่องประกายวาววับ โสจนมองทะลุได้ สุกสกาประหนึ่ง
ดวงดาววาววับที่ค้นเข้าไปถึงกันบึ้งหัวใจของผู้คน...

พลังวิเศษแห่งพรสวรรค์จะแบ่งออกเป็นเจ็ดสี ได้แก่ แดง ส้ม เหลือง

เขียว ฟ้า น้ำเงิน และม่วง สีแดงคืออ่อนแอที่สุด ขณะที่สีม่วงคือแข็งแกร่งที่สุด ในหน้าประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิ ผู้ที่มีพลังวิเศษแห่งพรสวรรค์ระดับสีม่วงนั้นหาได้ยากยิ่ง ในหลายร้อยปีอาจจะปรากฏายขึ้นสักคน

และจากพลังวิเศษแห่งพรสวรรค์ของคนคนหนึ่งก็เป็นสิ่งที่บอกให้รู้ว่าคุณนั้นจะเดินไปบนวิถีของโลกที่ให้ความสำคัญแก่พลังกำลังเป็นใหญ่นี้ได้ไกลแค่ไหน สุดท้ายแล้วฐานะของเขาจะสูงส่งเพียงใด

ฉะนั้นการทดสอบพรสวรรค์จึงมักเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตของคนคนหนึ่งได้

“วางมือไว้บนผลึกลูกแก้ว” นานางทลิววินส่งสัญญาณบอกซูลั่ว ซูลั่วสุดลมหายใจลึก ก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง ยืนมือแล้วค่อยๆ วางลงบนผลึกลูกแก้วอย่างแผ่วเบา

ไฉนๆ นางก็เป็นหญิงไร้ค่าที่มีพรสวรรค์เป็นศูนย์ในตำนานไปแล้ว ยังจะมีอะไรเลวร้ายกว่านี้อีกเล่า ฉะนั้นนางก็ไม่มีอะไรจะต้องกริ่งเกรง

ผลึกลูกแก้วสว่างไสวใสบริสุทธิ์ราวกับน้ำพุ ทำให้หัวใจที่วุ่นค่อยๆ สงบลง

“หลับตาลงเสีย ไม่ต้องคิดอะไรทั้งสิ้น เพียงหาพลังวิเศษให้เจอเท่านั้น” น้ำเสียงของนานางทลิววินทุ้มต่ำและอ่อนโยนราวกับสายน้ำที่ไหลเอื่อย ให้ความรู้สึกรื่นรมย์อย่างบอกไม่ถูก

ซูลั่วพยักหน้า สีหน้าสงบนิ่ง จากนั้นก็เข้าสู่ภวังค์ไปอยู่ในอีกมิติหนึ่งโดยไม่รู้สึกตัว

ด้านหลังผลึกลูกแก้วเป็นต้นเสาผลึกแก้วทั้งเจ็ด แต่ละเสาสูงราวสิบเมตร บริสุทธ์กระจ่างใสดูจบบึงน้ำที่มองไม่เห็นกันบึง

ในยามนี้เสาผลึกแก้วยังไม่เปล่งแสงสีใดๆ หากพลังวิเศษแห่งพรสวรรค์ของคนคนหนึ่งนั้นแกร่งกล้าพอ เสาผลึกแก้วเหล่านี้ก็จะเปลี่ยนสีจากต้นเสาแรกไปตามลำดับ

ลำดับของเสาผลึกแก้วทั้งเจ็ดคือ สีแดง ส้ม เหลือง เขียว ฟ้า น้ำเงิน

และม่วง โดยจะเริ่มเปล่งแสงสว่างตั้งแต่เสาดันแรก ถ้าเสาสีแดงดันแรกเปลี่ยนเป็นพลังพิเศษสีแดงแล้ว เสาสีส้มดันที่สองก็จะเริ่มเปลี่ยนสีตาม

ซูว์ในยามนี้รู้สึกว่าการพลังพิเศษในฝ่ามือของนางกำลังเอ่อล้นขึ้นมา

พลีกลูกแก้วเริ่มเปล่งประกายก่อนจะสว่างขึ้นทุกที ยิ่งสว่างก็ยิ่งแพรวพราว เปล่งประกายเจิดจ้าบาดตาผู้ที่ยืนมองเห็น

มีเพียงหนานกงหลิววินเท่านั้นที่ยังคงยืนนิ่งไม่ไหวติงอยู่เคียงข้างนาง ทว่าสายตาสีของเขาคู่หนึ่งกลับดูจะชะงักงันไป...

ทันใดนั้นเอง...

แสงสีแดงร้อนแรงก็ปรากฏขึ้นที่เสาพลีลูกแก้วดันที่หนึ่งแทบไม่ถึงหนึ่งวินาทีดี เสาพลีลูกแก้วดันแรกก็เต็มไปด้วยพลังพิเศษสีแดง เสาพลีสีส้มดันที่สองก็มีพลังพิเศษเต็มเปี่ยมแค่ในพริบตาเช่นกัน

ตอนแรกหนานกงหลิววินยืนกอดอกด้วยท่าที่ผ่อนคลาย มุมปากของเขายกขึ้นคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ทว่าในเวลาหนึ่งชายหนุ่มก็เริ่มจะยืนไม่ติด เขามองไปยังต้นเสาที่กำลังเปลี่ยนเป็นสีต่างๆ ด้วยความฉงน!

ความเร็วเช่นนี้ออกจะรวดเร็วเกินไปหน่อยกระมัง!

เท่าที่หนานกงหลิววินทราบมา ต่อให้พรสวรรค์จะเต็มเปี่ยมแค่ไหน แต่ประกายแสงในเสาพลีลูกแก้วก็เหมือนกับสายธารเล็กๆ ที่ค่อยๆ เอ่อล้นขึ้นมา เขาไม่เคยพบมาก่อนว่าแค่พริบตาก็กองทะยานขึ้นไปราวกับติดตะปูเพลิง

สีแดง...

สีส้ม

สีเหลือง...

ในเวลาเพียงไม่ถึงหนึ่งนาที ซูว์ก็ผ่านพลังของเสาพลีทั้งสามดันไปได้ ข้าบหน้าของนางยังไม่แดงกำหรือหายใจติดขัดแต่อย่างใด ห่างไกลจากคำว่าซีดจางก็ตีกมาก

หนานกงหลิววินมองไปยังหญิงสาวที่อยู่ท่ามกลางแสงเจิดจ้าระยับระยับ ในแวตาทาปรากฏความอัศจรรย์ใจ เรื่องที่เกิดขึ้นนี้เกินกว่าที่เขาคาดเดา

ไว้อยู่มาก

เจ้าตัวมีท่าทีหนึ่งสงบขณะที่ใบหน้าแผ่รอยยิ้มบริสุทธิ์สดใส ดุจน้าค้ำในฤดูใบไม้ผลิที่ทำให้ผู้คนสดชื่น นางช่างดูน่าหลงใหลราวกับจะพรากวิญญาณของผู้ที่พบเห็น ทำให้ไม่อาจละสายตาไปได้

ซูลัวไม่รู้จักความคิดของหนานกงหลิววินเลยแม้แต่นิด และก็ไม่รู้ด้วยว่าพรสวรรค์ของนางทำให้ชายหนุ่มต้องตกตะลึงเพียงไร นางในยามนี้ยังคงปลดปล่อยพลังวิเศษต่อไป

ลีเซีย...เสาสลิกแก้วลีเซียถูกเติมจนเต็ม พลังวิเศษไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุด แต่เคลื่อนไปที่เสาสลิกสีฟ้าอย่างรวดเร็ว

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ซูลัวเองไม่เข้าใจเลยสักนิด!

ผ่านเสาสลิกสีฟ้ามาได้อย่างง่ายดาย...แม้ว่าจะช้าลงแต่ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุด

น้ำเงิน...สายตาของหนานกงหลิววินจับจ้องไปยังเสาสลิกแก้วต้นนั้น เขามองเห็นพลังวิเศษสีฟ้าที่ค่อยๆ ถูกเติมเต็มขึ้น

ดวงตาดำลึบลึกนั้นแฝงแววครุ่นคิด ผู้ที่สามารถจุดพลังวิเศษสีน้ำเงินได้ถือว่ามีพลังวิเศษแห่งพรสวรรค์ที่แข็งแกร่งยิ่งนัก เพราะทั่วทั้งจักรวรรดินี้คนที่มีพรสวรรค์ถึงระดับสีน้ำเงินได้นั้นมีน้อยคนนัก

ทว่า...สิ่งที่ทำให้หนานกงหลิววินพูดไม่ออกก็คือ พลังวิเศษนั้นเหมือนกับเด็กดื้อไม่มีผิด พลังงานแต่ละสีแม้จะได้ระดับขึ้นอย่างช้าๆ แต่สุดท้ายก็ถึงยอดเสาจจนครบทุกเสา ถึงขนาด...

ถึงขนาดทำให้เสาสลิกแก้วสีม่วงแปลงประกายขึ้นมาได้

เสาสลิกแก้วสีม่วง...ทั่วแคว้นตงหลงผู้ที่จุดพลังวิเศษสีม่วงได้มีจำนวนน้อยแทบจะนับนิ้ว แต่ซูลัวผู้นี้กลับเข้าถึงระดับพลังวิเศษสีม่วงได้

มีหนาซ่าเด็กสาวผู้นี้ยังถูกเรียกว่า 'คนไม่เอาถ่าน' มาตลอดระยะเวลาสิบปี ถูกข่มเหงกลั่นแกล้งสารพัด ใช้ชีวิตไปโดยเปล่าประโยชน์ ทำลายพรจากสวรรค์โดยแท้

ในยามนี้ต่อให้หนานกงหลิววินจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาดีเพียงไหน ก็ยังอดสบถออกมาไม่ได้

ยามนั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทำไมเด็กสาวผู้มีพรสวรรค์เต็มเปี่ยมเช่นนี้ ถึงได้กลายเป็นคนไม่เอาถ่านไปได้ เรื่องนี้ต้องสืบให้รู้ความจริงเสียแล้ว แวตตาของหนานกงหลิววินทอประกายเย็นเยียบ

สิบนาทีกี่ สามสิบนาทีกี่ หนึ่งชั่วยาม...พลังวิญญาณของนางราวกับน้ำทะเล ที่ซัดสาดไม่ขาดสาย การถ่ายทอดพลังที่กินเวลายาวนานเช่นนี้ไม่ได้ทำให้สีหน้า ของซูลั่วดูเหนื่อยล้าเลยแม้แต่นิดเดียว

ในยุคที่ยกย่องผู้แข็งแกร่ง พรสวรรค์ และพลังกำลังเป็นตัวกำหนด ทุกสิ่ง ในบรรดาสิ่งทั้งเจ็ด แต่ละสิ่งย่อมเป็นตัวกำหนดความสำเร็จในอนาคตของ แต่ละคนด้วยเช่นกัน

สีม่วงก็ยิ่งแบ่งออกเป็นชั้นต่ำ ชั้นกลาง และชั้นสูง เมื่อเวลาผ่านไปพลัง วิเศษสีม่วงก็ค่อยๆ ไต่ระดับสูงขึ้น จากชั้นต่ำไปสู่ชั้นกลาง และสุดท้าย...

ชั้นสูง!

สีม่วงชั้นสูง!

เวลานี้ใบหน้าเรียบเฉยของหนานกงหลิววินลั่นตลกตะลึงขึ้นอย่างเห็น ได้ชัด เดิมทีเขาคิดว่าซูลั่วสามารถบรรลุถึงพลังวิเศษสีฟ้าก็นับว่าไม่เลวแล้ว ทว่าสุดท้ายนางกลับบรรลุถึงสีม่วงชั้นสูง ไม่น่าเป็นไปได้ พรสวรรค์ของนาง แข็งแกร่งจนน่าหวาดหวั่น แต่...แต่พลังวิเศษสีม่วงนั้นก็ยิ่งขึ้นสูงไปเรื่อยๆ อย่างน่าฉงน ค่อยๆ ไต่ขึ้นไป ความเร็วไม่ต่างจากมดคืบคลาน แต่ความเป็นจริง ก็คือมันยังเคลื่อนตัวต่อไปไม่หยุด ไกลเข้าไป...ไกลยอสุดเสาเข้าไปทุกที...

ทว่าทันใดนั้นเองก็เกิดความเปลี่ยนแปลงบางอย่างขึ้น

ตอนที่เสาผลึกแก้วกำลังจะอาบด้วยประกายสีม่วงทั้งต้น จู่ๆ เสาผลึก แก้วทั้งเจ็ดก็พลันเป็นสีดำสนิท บรรดาสิ่งทั้งหมดหายวับไปในพริบตา

เสาผลึกแก้วทั้งเจ็ดสีกลับมาใสบริสุทธิ์เช่นเดิม ไม่มีประกายสีใดๆ เจือปนอยู่เลย จู่ๆ ซูลั่วก็รู้สึกวามฝึปากเผื่อน ก่อนจะกระอักเลือดสีแดงสด

ออกมา

“ลูลูลู่!” นานกงหลิววินพรวดเข้ามาตรงหน้าซูลู่ ว่องไวดุจสายหมอก เขากอดนางไว้ในอ้อมแขน แกววติกังวลปรากฏขึ้นในดวงตา

“ข้าไม่เป็นอะไร” ซูลู่จึงแอบอยู่กับอ้อมอกนั้นพลางส่ายหน้าอย่างอ่อนแรง “เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น ผลการทดสอบของข้าเป็นอย่างไร ข้ายังเป็นคนไม่เอาถ่านเหมือนเดิมใช่หรือไม่”

ท้ายที่สุดนางก็ยั้งกังวลเรื่องของตนเองไว้พรสวรรค์อยู่นั่นเอง

มุมปากของนานกงหลิววินยกขึ้นก่อนจะเคาะเบาๆ ลงบนหน้าผาก นวล น้ำเสียงที่เอื่อยทุ้มต่ำ “ถ้าเจ้าเป็นคนไม่เอาถ่าน เช่นนั้นแล้วคนทั้งใต้หล้าก็คงไม่ได้ความกันหมดแล้ว”

“ถ้าเช่นนั้น...ข้าก็ไม่ใช่คนไม่เอาถ่านแล้วสิ” ซูลู่ดูเหมือนจะโล่งใจขึ้น สายตาเป็นประกาย จ้องมองนานกงหลิววินอย่างมีความหวัง

“เอ่อ...” จู่ๆ นานกงหลิววินก็ไม่ว่าจะบอกความจริงเรื่องนี้แก่อีกฝ่ายอย่างไรดี “อันที่จริงผลึกลูกแก้วนี้อาจจะเกิดความผิดพลาดบางอย่าง...”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร” ซูลู่มีสีหน้าไม่เข้าใจ

นานกงหลิววินเองก็ไม่ว่าจะเกิดข้อผิดพลาดตรงไหนเช่นกัน เขาเคาะหน้าผากซูลู่เบาๆ “วางใจเถอะ เจ้าจะเป็นผู้มีพรสวรรค์แน่ เรื่องนี้ใครก็ปฏิเสธไม่ได้ แต่ว่าขั้นตอนเหล่านี้อาจจะยากอยู่สักหน่อย ถึงอย่างไรเจ้าก็รอมมาได้เป็นสิบปีแล้ว จะรออีกสักวันสองวันคงไม่เป็นไรกระมัง”

“หืม?” ซูลู่มองอีกฝ่ายหนึ่ง “หรือว่าผลการทดสอบที่เกิดขึ้นเช่นนี้ต่างไปจากผู้อื่น”

นานกงหลิววินมองอีกฝ่ายด้วยความเห็นใจ ก่อนจะพยักหน้าหนักๆ

ซูลู่ทรุดตัวลงกับพื้นอย่างหมดแรง จากนั้นก็กุมศีรษะตัวเองไว้แล้วครางออกมา ทำไมชะตาชีวิตนางถึงได้รับทศเยี่ยงนี้

“ข้ามีข่าวดีจะบอกเจ้า” นานกงหลิววินเห็นท่าทางอีกฝ่ายก็อดไม่ได้ ขาหย่อมยื่นหน้าเข้าไปใกล้ รอยยิ้มบนทั้งเจ้าเล่ห์ทั้งลึกลับ

“ว่ามาสิ” ชูลัวเอื่อยง่าย ๆ

“พรสวรรค์ของเจ้านั้นแข็งแกร่งมาก เจ้าเห็นประกายแสงที่ปรากฏโดยรอบหรือเปล่า จำได้หรือไม่ว่าสีอะไร”

“สีเขียวอมส้ม?” ชูลัวไม่แน่ใจนัก

หนานกงหลิววินลูบศีรษะชูลัวเบา ๆ เหมือนอีกฝ่ายเป็นลูกสุนัขตัวน้อย มุมปากนั้นเผยรอยยิ้มอ่อนโยนอย่างที่เจ้าตัวก็ไม่เคยสังเกตมาก่อน “เด็กโง่ไม่รู้หรือว่าสีเขียวนั้นแทนธาตุไม้ ส่วนสีส้มนั้นแทนธาตุไฟ”

“ท่านหมายความว่า?”

“ใช่แล้ว ภายของเจ้าครอบครองทั้งสองธาตุ ทั้งธาตุไม้และธาตุไฟ” ดวงตาทนทานกงหลิววินฉายแววอัจฉริยะเล็กน้อย “นำอัจฉริยะจริง ครอบครองทั้งธาตุไม้และธาตุไฟ”

“ท่านอัจฉริยะไรกัน” ชูลัวถามด้วยความงุนงง นางเคยได้ยินที่ลี้หลัวสาธยายให้ฟังว่าองค์ชายจิ้นเป็นผู้ครอบครองธาตุทั้งสาม แต่เขากลับมาอัจฉริยะคนที่มีสองธาตุอย่างนาง

“ข้างเป็นเด็กโง่ที่โชคดีแต่ไม่รู้ตัวเสียจริงๆ” หนานกงหลิววินประคองชูลัวไปนั่งลงบนตั่งนุ่มที่อยู่อีกด้านหนึ่ง ก่อนจะอธิบายให้นางฟัง “หากเป็นธาตุอื่น แม้จะครอบครองสองธาตุก็เท่านั้น หากธาตุไม้และธาตุไฟปรากฏขึ้นพร้อมกันในคนคนเดียว เจ้ารู้หรือไม่ว่าหมายความว่าอย่างไร”

“อะไร?” สีหน้าของชูลัวดูนิ่งอึ้ง นางแทบจะไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับยุคที่ถือความแข็งแกร่งเป็นใหญ่ในเวลานี้เลย

“หากธาตุไม้และธาตุไฟปรากฏขึ้นพร้อมกัน นั่นหมายถึงการกำเนิดขึ้นของผู้ปรองโสดโง่เด็กโง่ เจ้ารู้จักผู้ปรองโสดหรือเปล่า” ท่าทางงุนงงของชูลัวดูน่าเอ็นดู ชายหนุ่มอดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปลูบไล้แก้มชมพูนวลปลั่งนั้น

ชูลัวถลึงตาใส่อีกฝ่ายก่อนจะเอ่ยเรียบ ๆ “ได้โปรดชี้แนะด้วย”

หนานกงหลิววินหัวเราะลั่น “ผู้มีพรสวรรค์ที่ครอบครองหลายธาตุนั้นหาตัวได้ยากยิ่ง และผู้ปรองโสดก็ต้องมีคุณสมบัติคือ ครอบครองธาตุไม้และ

ธาตุไฟในคนคนเดียว จะนั้นผู้ปรุงโอสถจึงหาได้ยากยิ่งในจักรวรรดิแห่งนี้ สถานะก็สูงส่งมากอย่างเจ้า ถ้าบิดาของเจ้ารู้ว่าเจ้ามีพรสวรรค์ในด้านนี้ เขาย่อมต้องเลี้ยงดูเจ้าเป็นอย่างดี อย่าว่าแต่ถูกกลั่นแกล้งรังแกเลย แม้แต่จะวิพากษ์วิจารณ์เจ้าสักคำก็ยังไม่มีการกล้า”

“ผู้ปรุงโอสถมีความสำคัญถึงเพียงนี้เชียว?” ชูลั้วเงยหน้าขึ้นแล้วเอ่ยถามอย่างไคร่ครวญ

“แน่นอน เจ้าเคยได้ยินชื่อยาเม็ดทะลุขีดจำกัดหรือไม่ เพียงหนึ่งเม็ดก็ทำให้ผู้คนปลดปล่อยขีดความสามารถออกมาได้อย่างไม่จำกัด แบบนี้เจ้าว่าผู้ปรุงโอสถสำคัญหรือไม่เล่า” นานกงหลิววินยังคงลูบศีรษะชูลั้วอยู่เช่นนั้น “ตอนนี้คงรู้แล้วสินะว่าพรสวรรค์ของเจ้านั้นละเมิดกฎสวรรค์เพียงใด สบายใจขึ้นแล้วหรือยัง”

“แต่...” ชูลั้วก้มลงมองมือทั้งสองข้างของนาง จากนั้นก็มองเสาหลักแก้วใสเหล่านั่น พลั้งวิเศษของนางนั้นแปลกประหลาดยิ่งนัก

“รอข้ามวัน” สีหน้าของนานกงหลิววินเคร่งขรึมอย่างที่เห็นได้น้อยนัก ดวงตาส่องประกายวาววับราวกับหินอัคนี “หลังจากสามวันข้าจะให้คำตอบแก่เจ้า”

ดูท่าแล้วคงต้องไปเขาลัวเสียสักครา แว่วยุ่งยากใจพาดผ่านในดวงตาของนานกงหลิววิน...

แม้จะถูกแรงต้านจากผลึกลูกแก้ว แต่บาดแผลของชูลั้วก็ไม่ได้สาหัส นัก แคร้รู้สึกมีแรงเล็กน้อยเท่านั้น และมีอาการปวดตื้อๆ เป็นบางครั้ง แต่นางก็ไม่ได้บอกเรื่องนี้แก่นานกงหลิววิน

หลังจากกลับมาที่งานชูลั้วก็ทิ้งตัวลงบนเตียง สมองเต็มไปด้วยภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนี้

แผนการเด็ดที่ทำให้ชูลั้วร่วงตกลงไปในสระน้ำ ซ้ายลักชูลั้วไปด้วยอีกคน คงทำให้สองพี่น้องนั้นเป็นเกลียวกันในภายหลังแน่นอน เปิดโอกาสให้

ซูลัวเป็นฝ่ายได้เปรียบขึ้นมาบ้าง

ขณะที่อยู่ในวังค์ โบหน้าดงามพลันปรากฏขึ้นในความคิดโดยไม่ทัน
ได้รู้ตัว

วงหน้าทั้งดงามหาผู้ใดเปรียบ มีพรสวรรค์สูงส่ง วรยุทธ์แข็งแกร่งเหนือ
ใคร ซ้ายยังมีสถานะสูงศักดิ์เป็นถึงองค์ชายแห่งแคว้นนี้ เขาก็ทำตัวดีกับ
นางไม่น้อย ถ้าจะพูดกันตามตรง นานางทลิววินก็เป็นคู่ครองที่ไม่เลวเลย
ทีเดียว

รอยยิ้มเย็นชาผิเพื่อนปรากฏขึ้นที่ริมฝีปากของซูลัว

ต่อให้หนานกงทลิววินมีใจต่อนางแล้วอย่างไร หัวใจของนางได้แหลก
สลายไม่มีชิ้นดีไปเสียแล้ว ถูกทำลายลงเป็นผุยผง นางจะยังรักใครได้อีก

‘อวินนี่ โลกของคุณเป็นอย่างไบบ้าง ฉันกลืนแหวนมังกรลงไปในห้อง
แล้ว คุณไม่มีวันจะหามันพบหรอก หึๆ พี่หึงจะปล่อยคุณไว้นั้นหรือ’

หยาดน้ำตาใสราวกับผลึกแก้วไหลรินลงมาจากโบหน้าवलชาวจนเปียก
ไปทั้งปลอกหมอน

อวินนี่ทำร้ายเธออย่างสาหัสชนิดที่ไม่เคยเจอมาก่อน เขาทำลายความ
ศรัทธาและเชื่อมั่นของเธอจนป็นี่ ซูลัวรู้เท่าใจดีว่า ชาตินี้จะให้เธอรักหรือ
เชื่อใจใครใหม่อีกครั้งนั้นคงเป็นเรื่องยากเต็มที

ยามราตรีท้องฟ้าถูกปกคลุมไว้ด้วยม่านฉากสีดำ ท้องฟ้าในช่วงก่อน
สว่างนั้นจะมืดมิดที่สุด ราวกับถูกขัดสาดด้วยน้ำหมึกสีเข้ม

ซูลัวที่เข้าสู่นิทราหลับไปแล้วนั้น ไม่รู้ตัวเลยว่าอรุณรุ่งของวันใหม่จะ
เยื้องกรายเข้ามารวดเร็วเช่นนี้

ยามเช้าดวงอาทิตย์สีแดงจ้าวดวงโตปรากฏขึ้นช้าๆ ณ ปลายขอบฟ้า
ทางทิศบูรพาอันไกลโพ้น แสงสว่างสาดส่องทั่วบริเวณ ผืนฟ้าถูกแต่งแต้มด้วย
สีส้มมากมาย บอกให้รู้ว่าวันนี้เป็นวันดี ทว่าคนส่วนใหญ่ต่างก็รู้ดีว่าวันนี้เอง
ที่เป็นวันมหาวิบัติของซูลัว

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จ ลีหั่วลั้วก็วิ่งเข้ามาหาด้วยความรีบร้อน
 นัยน์ตามีน้ำเอ่อคลอ สีหน้าตระหนกตกใจเป็นอย่ายัง

“คุณหนู ทำไมท่านถึงยังสำราญอกสำราญใจได้อยู่เจ้าคะ เกิดเรื่องใหญ่
 แล้ว!” ลีหั่วลั้วหอบแฮกเพราะวิ่งมาด้วยความรีบร้อน

ซู่วรินน้ำให้อีกฝ่ายแล้วหัวเราะเรียบๆ “ทหารมาใช้ขุนพลรับหน้า นำมา
 ใช้ดินต้านทาน จะรีบร้อนไปไย ตื่นน้ำก่อนแล้วค่อยๆ พูด”

ลีหั่วลั้วหาว่ามีอารมณ์จะตื่นน้ำไม่ นางเซ็ดเหงื่อที่ผุดซึ่มบนหน้าผากอย่าง
 เร่งรีบ เอยด้วยท่าที่ร้อนรน “คุณหนู ทำอย่างไรดีเจ้าคะ! องค์รัชทายาททรง
 นำคนมาที่จวนตั้งแต่วังสูง แฉ่งว่าจะขอถอนหมั้นท่าน!”

‘เอ่ เรื่องนี้เองจ้ะหรือ นางก็นึกว่าเรื่องอะไร’ ซู่วรินน้ำให้ตัวเองอย่าง
 สงบ จากนั้นก็ยกขึ้นจิบช้าๆ ราวกับว่ากำลังดื่มด่ำกับชาหอมละมุนชั้นยอด

สีหน้านิ่งเฉยของซู่วรินทำให้ลีหั่วลั้วยิ่งร้อนใจราวกับไฟเผา “คุณหนู! รีบ
 คิดหาหนทางเข้าเร็วสิเจ้าคะ เดิมที่ท่านหมั้นหมายอยู่กับองค์รัชทายาท ท่านก็
 ยังถูกกลั่นแกล้งรังแกเสียขนาดนั้น หากถูกถอนหมั้นแล้วละก็ ต่อไปท่านจะ
 ใช้ชีวิตได้อย่างไรกันเล่า...”

ลีหั่วลั้วรำให้ออกมาด้วยความกังวล นางยังไม่รู้ว่าคุณหนูผู้แสนอ่อนแอ
 ของนางบัดนี้ได้สืบเปลี่ยนวิญญูณกับสตรีที่แข็งแกร่งอีกคนไปแล้ว

ซู่วรินมองอีกฝ่ายด้วยอาการขัน ในใจก็คิดว่าการหมั้นหมายในครั้งนี้นี้ต้อง
 ถูกยกเลิกไม่ช้าก็เร็วอยู่แล้ว หากไม่ใช่องค์รัชทายาทเป็นฝ่ายขอถอนหมั้นเอง
 ในภายหน้านางเองนี่จะเป็นฝ่ายขอถอนหมั้น ฉะนั้นเรื่องท้อง้องรัชทายาท
 ขอถอนหมั้นจึงตรงกับความต้องการของนางพอดี แล้วนางจะขัดขวางไปไยเล่า

จังหวะเดียวกันนี้เอง เสียงฝีเท้าพลุกพล่านก็ดังขึ้นจากด้านนอก จาก
 นั้นหญิงสูงวัยคนหนึ่งก็เดินเข้ามา ฝ่ายนั้นมองซู่วรินด้วยสายตาเหยียดหยาม
 ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา “คุณหนูสิ สุหยินเชิญท่านไปที่ห้องโถงรับรอง
 เจ้าคะ มีเรื่องสำคัญจะปรึกษา”

หญิงผู้นี้คือแม่หมคนสนิทของสุหยินใหญ่ ใครๆ ต่างก็เรียกนางว่า

แม่นมก๊วย นางมีวรยุทธ์ชั้นสอง เมื่ออยู่ต่อหน้าซูลัวจึงมักจะยกตนข่มท่าน ขึ้นว้างอำนาจราวกับว่าตนเองเป็นนาย ส่วนซูลัวนั้นไม่ต่างกับบ่าวผู้ต่ำต้อย

ซูลัวยิ้มอย่างเย็นชา “เจ้าให้ข้าไป ข้าก็ต้องไปนั่นหรือ แบบนี้ข้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนกัน” ในความทรงจำของซูลัว ฮูหยินซูลัวนี้ไม่ใช่คนจิตใจดีสักเท่าไร ซูลัวคนเก่าถูกฮูหยินซูลัวและแม่นมก๊วยกลั่นแกล้งรังแกมาไม่น้อย แทบจะเรียกว่านับครั้งไม่ถ้วนเสียด้วยซ้ำ

แม่นมก๊วยหัวเราะเสียงเรียบ ก่อนจะกล่าวอย่างดูถูก “คุณหนูสี่ ท่านล้อเล่นหรืออย่างไรเจ้าคะ”

“คนอย่างข้าไม่เคยล้อเล่น” ซูลัวกอดอกด้วยสีหน้าจริงจัง

แม่นมก๊วยหรีตามอง แวอำมหิตพาดผ่านดวงตาคู่นั้น “ในเมื่อคุณหนูสี่ไม่เห็นความหวังดีของบ่าว ถ้าอย่างนั้นก็อย่าหาว่าบ่าวไม่เกรงใจก็แล้วกัน”

แม้จะเรียกตนเองว่าบ่าว แต่สีหน้านั้นก็หาได้มีความเคารพเลยแม้แต่นิด ทว่าทางยังดูไ้มารยาทเข้าไปใหญ่ ฝ่ายนั้นเดินย่างสามขุมตรงเข้ามา แล้วหยุดอยู่ด้านข้างซูลัว ฝ่ายมือแข็งกร้าวคว้าต้นคอของซูลัวราวกับจวดยคูลูกไก่ตัวเล็ก ๆ ก็ไม่ปาน!

แววตาเย็นเยือกเผยขึ้นในดวงตาของซูลัว ก็แค่ทาสรับใช้คนหนึ่งเท่านั้น กล้าลงไม้ลงมือกับนางเช่นนี้เสียหรือ แบบนี้หาที่ตายชัดๆ

ตอนที่ฝ่ายมือหยาบคว้าถึงตัวซูลัวนั่นเอง แวพอกพองใจก็ปรากฏขึ้นในแววตาของแม่นมก๊วย ทว่าในช่วงวินาทีวิกฤตินั้น รู่ๆ สถานการณ์ก็กลับตาลปัตร!

“โอ๊ย....” แม่นมก๊วยกรีดร้องเสียงแหลม จากนั้นก็กุมแขนข้างที่บาดเจ็บไว้ ใบหน้านั้นเจ็บปวดจนเหงื่อกาฬไหลพลั๊ก

แม่นมก๊วยต้องเจ็บปวดมากอยู่แล้ว เพราะซูลัวที่รู้เรื่องโครงสร้างทางร่างกายเป็นอย่างดี เล่นงานเข้าที่จุดตายตรงท่อนแขนขวาของอีกฝ่ายอย่างจึงการเคลื่อนไหวนั้นปราดเปรียวว่องไว ไม่มีชะงักงันเลย

ซูลัวยืนกอดอกจ้องมองอีกฝ่ายนิ่ง รอยยิ้มเยาะเย็นชาเผยขึ้นที่มุมปาก

“ท่าน...ทำไมท่าน...เป็นไปไม่ได้!” สีหน้าของแม่นมก๊วยตื่นตะลึง ดูประหลาดใจไม่น้อย

“เอ่” ชูลัวหัวเราะเย้ยซา

แม่นมก๊วยสุดลมหายใจลึกด้วยความเจ็บปวด นางบอกตัวเองในใจว่านี่คืออุปาทาน นางต้องอุปาทานไปเองแน่ๆ คุณหนูสี่เป็นหญิงไร้ค่า ไม้รัฐารยุทธ์คนแบบนี้จะชนะนางได้อย่างไรกัน

พอคิดถึงตรงนี้ แม่นมก๊วยก็หัวเราะเจ้าเล่ห์ “ในเมื่อคุณหนูสี่ชอบไม้แข็ง ถ้อย่างนั้นก็อย่าหาว่าบ่าวไม่เกรงใจแล้วกัน!”

แม่นมก๊วยใช้ลำแขนแข็งแรงที่ยังปักดึกข้างตัวตวัดเข้ารังคอชูลัว นางไม่เชื่อว่า จะจัดการคุณหนูสี่ผู้อ่อนปวกเปียกคนนี้ได้!

ทันใดนั้นเองแม่นมก๊วยก็รู้สึกว่ภาพตรงหน้ามืดไปหมด และเงาของชูลัวก็หายไปจากสายตาราวไร่องรอย

จากนั้นชูลัวก็เหวี่ยงเท้าไปยังบันทึยอวบอ้อมของแม่นมก๊วยเต็มแรง

เมื่อวานนี้ก็เป็นบาปไร้งาข้างนี้ละที่ส่งชูลัววันตกโครมลงไปในสระบัว ตอนนีพลังของฝ่าเท้ายิ่งหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิม ทำเอาแม่นมก๊วยกระเด็นไปกระแทกผนังห้องที่อยู่ห่างเกือบหนึ่งจั้ง³

จากนั้นเสียงโครมครามก็ดังตามมา

ผนังที่ไม่ได้รับการซ่อมแซมมานานหลายปีติดัก และมีสภาพที่ไม่แข็งแรงอยู่แล้ว แรงกระแทกทำให้มันสั่นไหว แม้จะไม่ถล่มลงมา แต่เศษปูนที่ถูกกะเทาะก็หลุดร่วงกราว ขณะที่แม่นมก๊วยนั้นสลบไปสลไม่ได้สติไปแล้ว

การแผลงฤทธิ์ของชูลัวในครั้งนี้ทำให้ลวีหลัวอัปากค้างด้วยความประหลาดใจเหลือประมาณ

“คุ...คุณ...คุณหนู?” สาวใช้ตกใจเสียจนพูดแทบไม่เป็นประโยค

พอเห็นคุณหนูเหวี่ยงบาปใส่แม่นมก๊วยจนอีกฝ่ายสลบไป ลวีหลัวก็

³ จั้ง (丈) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน โดยที่ 1 จั้งยาวประมาณ 3.33 เมตร

ยกมือขึ้นขี้ตาเบาๆ แสบไม่อยากจะเชื่อ

“หืม” ชูลิ้วตอบรับเบาๆ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นทำคาง ใคร่ครวญว่าจะจัดการกับแม่เฒ่าตัวแสบนี้อย่างไรดี

ความทรงจำเดิมของชูลิ้วคนก่อนบอกนางว่า ตลอดหลายปีมานี้แม่หมก๊วยผู้นี้เข้มแข็งแก่งามมามิใช่น้อย ถึงขนาดให้ห้องครัวจัดอาหารหมูมาเป็นสำรับอาหารให้นางกิน! ตอนนางป่วย นอกจากจะไม่หายมารักษาแล้ว ยังรินน้ำปัสสาวะมาให้แทน หากชูลิ้วขัดขืน นางก็จะเล่นงานด้วยการใช้เข็มเล่มใหญ่มาทิ่มแทง

ยายเฒ่าปีศาจแบบนี้ตายไปเสียเลยจะดีกว่า!

แต่แรงกระแทกเมื่อครู่ก็คงจะทำให้หมดสติไปหลายวันที่เดียวละ

จึงหะนั้นเองชูลิ้วก็เดินพรืดพราดเข้ามาทางประตู ใบหน้าของนางเต็มไปด้วยความเศร้า นางสวมชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนทั้งตัว รูปร่างอวบอ้วนแอ่นตุงดอกบัวแรกแย้ม ดูสวยสดงดงาม ทว่าเสียอยู่อย่างเดียวที่เครื่องประดับเงินและทองคำซึ่งอยู่บนร่างของนางนั้นลั่นเหลือนิดเดียว รวากับว่าประโคนทุกอย่างที่อยู่ในกล่องเครื่องประดับมาไว้บนร่างทั้งหมด ดูแวววาวและไร้สนิมลึนดี

วันนี้เรียกได้ว่าเป็นวันมงคลที่ชูลิ้วรอคอยมาแสนนาน

ตั้งแต่รุ่งสางนางก็นั่งรออยู่ที่ห้องโถงรับรองด้วยความตื่นเต้น หลังจากที่รอแล้วรอเล่า ทว่าชูลิ้วก็ยังไม่ปรากฏกายขึ้นสักที ชูลิ้วที่ร้อนใจเป็นอย่างยิ่งจึงเป็นฝ่ายเร่งรุดมาตามด้วยตนเอง

ตอนที่กำลังจะเอยบางอย่าง สายตาพลันเหลือบเห็นแม่หมก๊วยที่นอนกองอยู่บนพื้นในสภาพที่ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย ชูลิ้วตระหนกไม่น้อย นางหันกลับมามองชูลิ้วด้วยสายตาโกรธซึ่ง พลังเอยด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด “แม่หมก๊วย อุตส่าห์หวังดีมาเชิญเจ้า เจ้าทำอะไรนางกันเน”

ชูลิ้วแบมือออกอย่างผู้บริสุทธิ์ “ข้าไม่ได้ลงมืออะไรสักหน่อย” แต่ใช้ฝ่าเท้านะจริงอยู่

ซูชีจับพิรุณในคำพูดของซูลัวไม่ทัน นางขมวดคิ้วแน่นอย่างไม่พอใจ
“แล้วเหตุใดนางจึงมีสภาพเช่นนี้” คุณหนูทำใจทรงจัด ในสายตาของซูชี
แม่นมก๊วยคนสนิทของมารดามีความสำคัญกว่าพี่สาวซูลัวมากมายนัก

ซูลัวทำหน้าไร้เดียงสาเป็นเชิงว่าเจ้าถามซ้ำ แล้วจะให้ข้าถามใคร นางทำ
ปากเบี้ยว ครุ่นคิดอยู่ครู่ จากนั้นก็เอ่ยออกมาด้วยท่าทางลังเล “เมื่อครู่แม่นมก๊วย
เดินอยู่ดีๆ ก็ล้มไปกระแทกผนังเอง แล้วก็หมดสติไป แปลกจริงๆ เลย”

“จะเป็นไปได้ยังไง! พี่สาว อยากรจะเปิดก็ไม่ใช้สมองคิดเลยสักนิด
หรืออย่างไร” ซูชีหัวเราะอย่างเยิ่นชา ใช้สายตาระเบิดจ้องมองซูลัว

ซูลัวจวนใจ “ใครจะไปรู้เล่า เจ้าไม่เชื่อข้าก็ไม่รู้จะทำเช่นไร แต่ข้าว่าระยะ
นี้จวนของเราจะมีแต่เรื่องร้ายจริงๆ นี่นา เข้านี้ข้าได้ยินคนข้างนอกพูดกันว่า
เมื่อคืนมีปีศาจออกอาละวาดที่สระบัว ว่ากันว่าปีศาจตัวนั้นหน้าตาตึงตัง
มีพนักงายาวออกมา ในปากเต็มไปด้วยเลือดแดงฉาน...”

ปีศาจในสระบัว...คำพูดไม่กี่คำนั้นทิ่มแทงเข้ากลางใจของซูชี เพราะถ้า
พูดเรื่องปีศาจออกอาละวาดละก็ ปีศาจตัวนั้นก็คือซูชีคนนี้นี่ละ!

“หุบปาก!” พอนึกถึงเรื่องน่าอับอายเมื่อวาน สีหน้าของซูชีก็เปลี่ยนจาก
อับอายเป็นโกรธเกรี้ยว นางรีบเปลี่ยนเรื่องในทันที “เออละ แม่นมก๊วยล้มลงไป
เองก็ปล่อยนางไว้อย่างนี้ละ เจ้ารีบไปพบองค์รัชทายาทที่ห้องโถงรับรอง
เดี๋ยวนี้”

แน่นอนว่าซูชีคิดถึงความเป็นไปได้ว่า ซูลัวน่าจะเป็นคนลงไม้ลงมือกับ
แม่นมก๊วย แต่ในห้องนอนของนางกลับไม่มีร่องรอยการต่อสู้กันเลยสักนิด อีก
อย่าง คนไม่เอาถ่านอย่างซูลัวจะต่อกรกับคนที่มีความรู้ชั้นสองอย่างแม่นมก๊วย
ได้อย่างไร ดังนั้นนางจึงตัดความเป็นไปได้ในเรื่องนี้ออกไปเสีย

ในเมื่อเค้นความไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็ปล่อยไปก่อนแล้วกัน

ซูชีลากซูลัวให้ออกไปด้วยกันโดยไม่ฟังเสียง เพราะเกรงว่าถ้าปล่อยมือ
ซูลัวก็จะวิ่งหนีหายไป สุดท้ายคนที่เดือดร้อนก็จะกลายเป็นนางเอง เพราะ
การถอนหมั้นในครั้งนี้ซูลัวต้องไปปรากฏตัวต่อหน้าองค์รัชทายาท และรับ

ราชโองการด้วยตัวเองถึงจะเป็นผล

ซูลัวเหลือบมองแม่นมกั๊ยด้วยสายตาเย็นชา ปกติฝายนั้นยอมถวายหัว
รับใช้ซูลัวทุกอย่าง สุดท้ายมิใช่ว่าถูกทิ้งไม่ดูดำดูดีเช่นนี้หรือ ไม่รู้ว่าแม่นมกั๊ย
จะรู้ลึอย่างไรถ้าตื่นมาแล้วรู้ว่าซูลัวไม่แยแสนางเลยเช่นนี้